

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

6 JUNI 1940 — No. 23

LOSSE NUMMERS 15 CENT

KIRCHBACH.

LEES DE ROMANTISCHE AVONTUREN VAN DON QUICHOTTE DE LA MANCHA

De eieren worden machinaal geklutst, zooals men ziet. Moeder houdt toezicht, opdat er niet al te veel wordt geknoeid.

In een koninklijke Kinderkamer

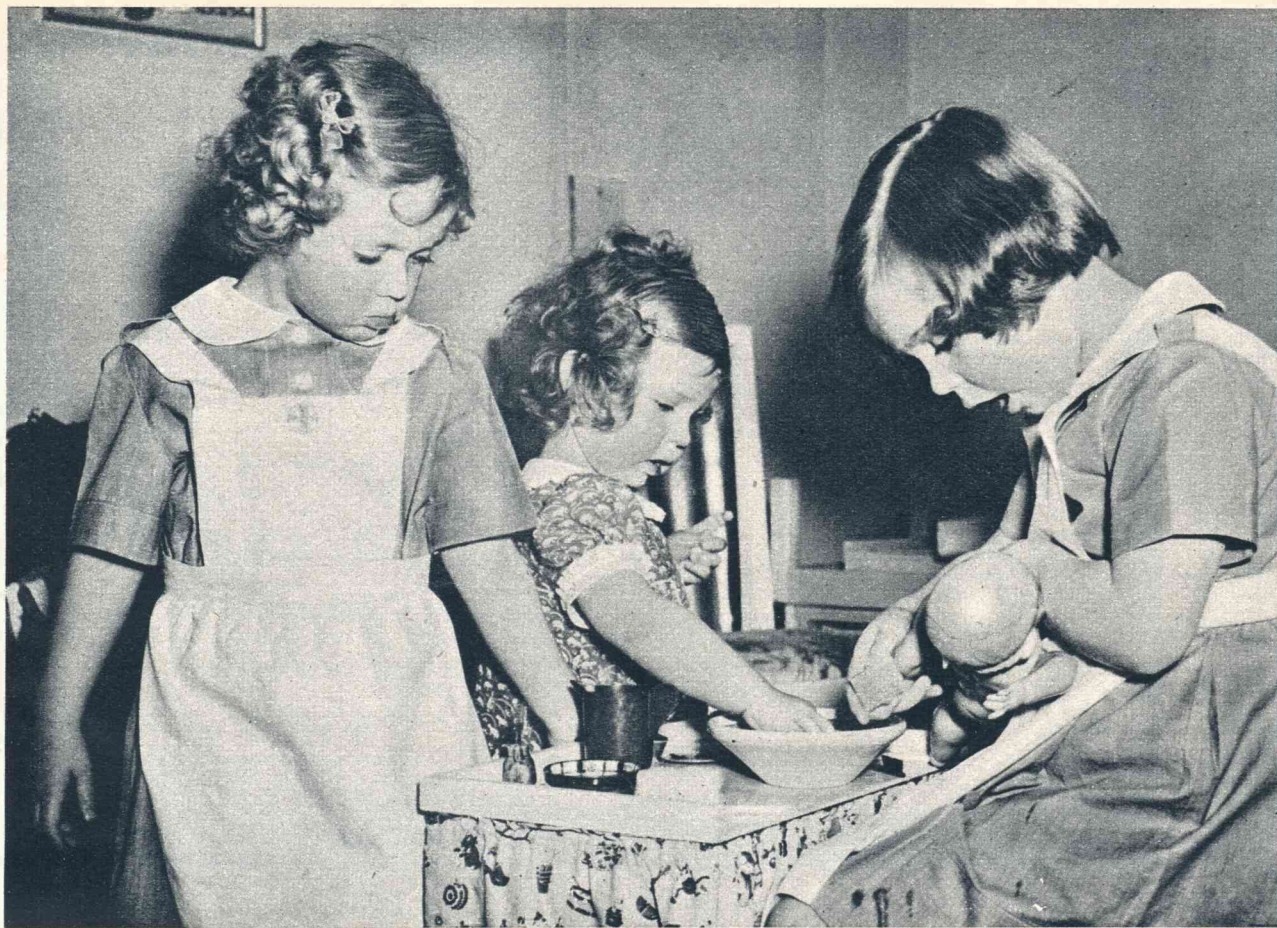
*De
kinderen van
den Zweedschen
erfprins*

In het Hagapaleis te Stockholm woont de oudste zoon van kroonprins Gustaaf Adolf van Zweden met zijn gezin, prinses Sibylla, zijn echtgenoot, en hun drie schattige dochtertjes, prinses Margaretha, de oudste, en de prinsesjes Birgitta en Désirée. Wanneer ze zich niet vermaken in den prachtige slottuin, houden ze zich het liefst op in de kinderkamer, waar ze naar hartelust kunnen spelen met hun poppenfamilie, of als heusche keukenprinsessen kunnen koken

Prinses Désirée geeft haar pop met pijpkrullen een fiksche borstel-beurt.

Prinses Sibylla met haar dochtertje Birgitta bij het balspel.

De poppen krijgen een heusch bad op z'n tijd. Er heerscht groote bedrijvigheid in de poppenkamer.

en bakken in een miniatuur-keuken, speciaal voor haar ingericht. De Roode-Kruis-uniformen, welke haar moeder haar cadeau deed, staan de beide oudste zusjes uitstekend, en zooals men ze op onze foto's bezig ziet als echte poppenmoedertjes en huishoudster-tjes in den dop, zullen ze ongetwijfeld het hart stelen van iedere moeder.

De prinselijke moeder helpt een handje als er eieren bij het deeg voor de cake moeten worden gedaan.

Koffie zetten kan zelfs de kleinste al, en prinses Désirée vervult haar taak reeds met den grootsten ernst.

Prinses Margaretha van Zweden in het nieuwe Roode-Kruis-uniform, dat ze van haar moeder kreeg, voor de deegplank.

Titelblad van den Antwerpschen veeltaligen bijbel, op kosten van Philips II onder leiding van Arias Montanus bij Christoffel Plantijn van 1569/72 in acht foliobanden gedrukt.

Opdracht voor den veeltaligen bijbel, te Antwerpen gedrukt. Rechts eenige voorstellingen uit het Oude Testament.

VIJF EEUWEN BOEKDRUKKUNST EEN INGEWIKKELD JUBILEUM

Laurens Jansz. Coster.

Johann Gutenberg.

nauwelijks beseffen, welke technische gevolgen het simpele denkbeeld had, dat men losse letters bij elkaar bond, er mee drukte, en ze weer in 'n bakje gooide om ze er later uit te halen en opnieuw te drukken. Uit deze kleine verandering in een methode ontstonden machtige persen, procédés, waarvan de argeloze lezer van krant of tijdschrift even weinig begrip heeft als de radioluisteraar van de constructie van zijn toestel, dat als serie-apparaat in een groote fabriek gemaakt wordt.

Een drukkerij is ook een fabriek, een fabriek van gedrukt papier, en de eerste fabriek ontstond in 1440, de eerste fabrikant was Gutenberg of Coster.

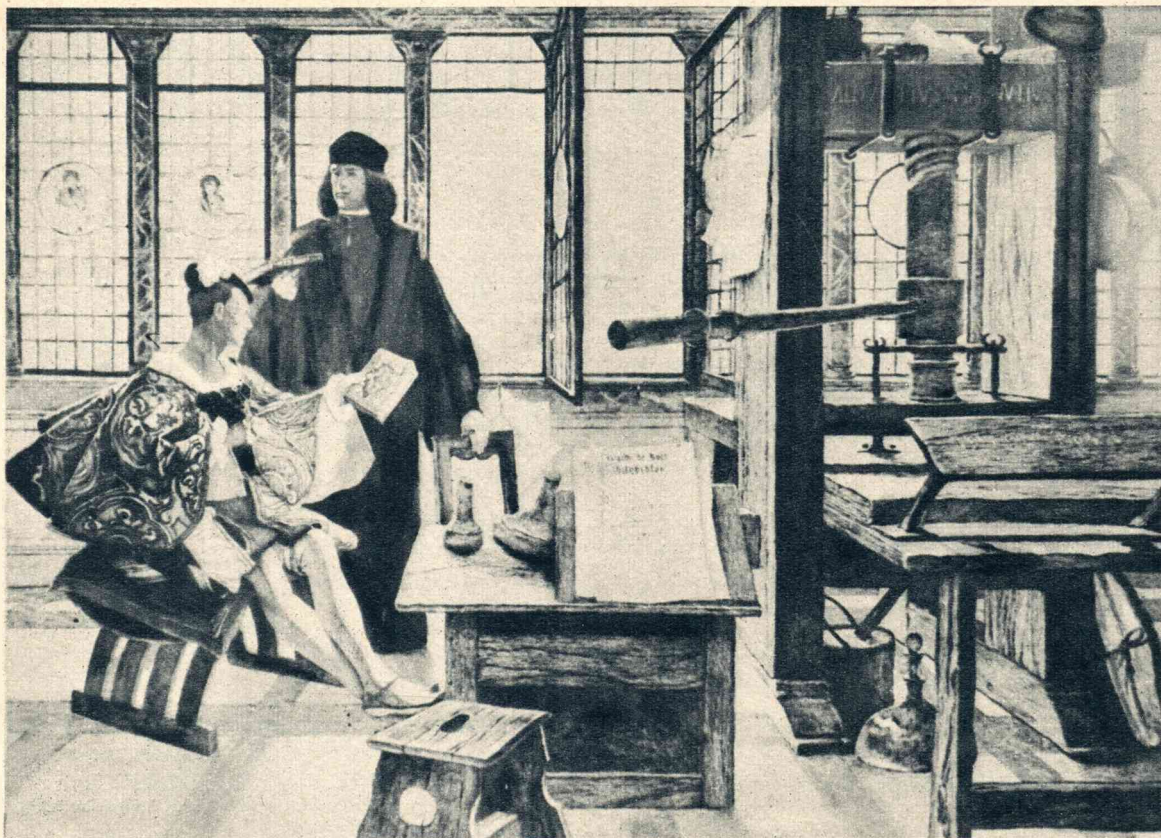
En met deze beide laatste beweringen zitten we midden in de hindernissen van ons jubileum. Geleerde mannen hebben vastgesteld, dat de boekdrukkunst in 1440 uitgevonden is, maar in 1923 is ook al een jubileum gehouden en als alle deskundigen hun eigen feest zouden willen vieren, dan konden we van 1923 tot 1954 of later nog elk jaar jubelen. Met het jaar van de „geboorte” der boekdrukkunst zitten we dus leelijk, maar de uitvinder, of liever de uitvinders, bezorgen ons nog meer moeilijkheden. Als Gutenberg en Coster geweten hadden hoeveel maal hun vondst gebruikt of misbruikt is om de eer aan den één of den ander toe te kennen, dan hadden ze misschien in hun eerste publicaties hun werkmethodes uiteengezet. Want de strijd gaat in het kort hier

Hebbemant
Alle heertzogē vō oisterich vñ beyedant
Wō sassen brunswig wol erkant
Don gulch geller vñ vō deue Wō dē bge slesic
vñ auch and me Marggūē vō brādēbg
vñ badē Bollē alle dē vō myssen laden
Darzu dī lanrgue vō hessen vñ toringē
Bollē alle vil folktes brengē Dem tuckē
zu leide vñ zu grunne So hōmet ons dē
x nūwe Wff lamstag vor sant gally
Des morgens dem funfften nahe do by

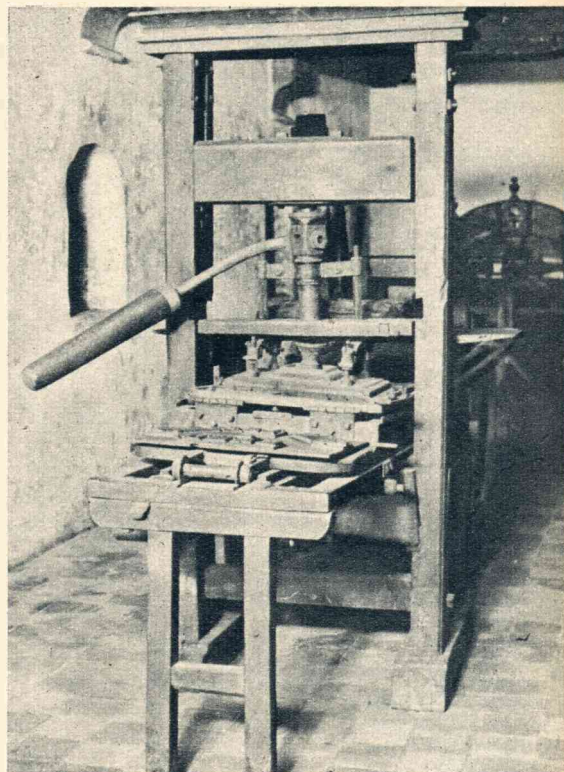
Slackemant
woluff ir ferē richstere alle gemein
Dan wo ir lūdlich sprechēt nein Wd uwer ein
teil sich hī middi latzē Das wē ein ding
dē uch scharte An uwer freheit ere vñ gut
Dā mā uch an daz gne schadē duc Dar
om usorgēt uch selbs vor an Wñ ziehēt
edich vñ dē richs fan Bestellēt uch wol
mit gezuge brot vñ wīn So bringt uch

Bij een jubileum pleegt men te jubelen en dat dit de edele kunst van het boekdruken slechts met mate ten deel valt, ligt niet aan dit bedrijf zelf. Hoezeer men ook als pessimist van meening kan zijn, dat deze uitvinding behalve gebruikt ook misbruikt is en dat veel wat gedrukt is, beter ongepubliceerd had kunnen blijven, de vondst zelf is prijzenswaardig en in haar eenvoud geniaal. Want eigenlijk was het een voor de hand liggend geval: ver voor de toepassing van de boekdrukkunst drukte men met stempels, met zegels, met besneden blokken hout en als leek kan men

Een der eerste drukken uit Gutenberg's werkplaats.

De beroemde drukkerij van Aldus Manutius te Venetië.

Een der eerste krantendrukkers, waarbij men 12 uur noodig had om 500 stuks te drukken.

Eerste drukpers voor steendruk.

om: de één zegt, dat het denkbeeld om niet met blokken, maar met losse letters te drukken op zichzelf nog niets is, doch dat de groote moeilijkheid bestond in het *maken* van die losse letters. Gutenberg vond dus den boekdruk uit, want hij construeerde een gietinstrument. Volgens de onderzoekingen van mr. Enschedé zouden de boeken van Coster bovendien gedrukt zijn met lage letters, die weinig uitstaken boven de eikenhouten omraming, waarin zij voor het afdrukken werden bijeengevoegd, terwijl daarentegen Gutenberg het staafje aan de letters heeft aangebracht, dat er ook nu nog aan bevestigd is.

Uiteraard heeft de kwestie Gutenberg-Coster nu niet zoo erg veel belang, hoofdzakelijk blijft, dat de uitvinding er is, maar de omstandigheid, dat de feiten niet vaststaan en dat er nog steeds felle Costerianen en Gutenbergianen bestaan, geeft het jubileum een ingewikkeld karakter. Hoe dit ook zij, de boekdruk-kunst heeft haar groote verspreiding van Duitschland uit gehad en de aan Coster toegeschreven fragmenten zijn slecht bewaard en vertoonen een techniek, die ver beneden die van het werk van Gutenberg uit 1448 (een kalenderblad) staat. Het eenige waarschijnlijk volledig bewaarde werkje is een klein abc-boekje (abecedarium), dat uit een achttal paginaatjes bestaat. Ook al nemen wij aan dat Coster daar de drukker van is, dan is de productie niet aanzienlijk en vindt de groei van Duitschland uit plaats. Eerst in 1483 zien we in Haarlem weer een drukker optreden (Jacob Bellaert).

In Italië vond de jonge kunst 'n rijken voedingsbodem en de schitterende renaissance-drukken van Jenson, Manutius, d'Arighi, Blado en zoovele anderen mogen nog immer als lichtende voorbeelden van typografie worden beschouwd.

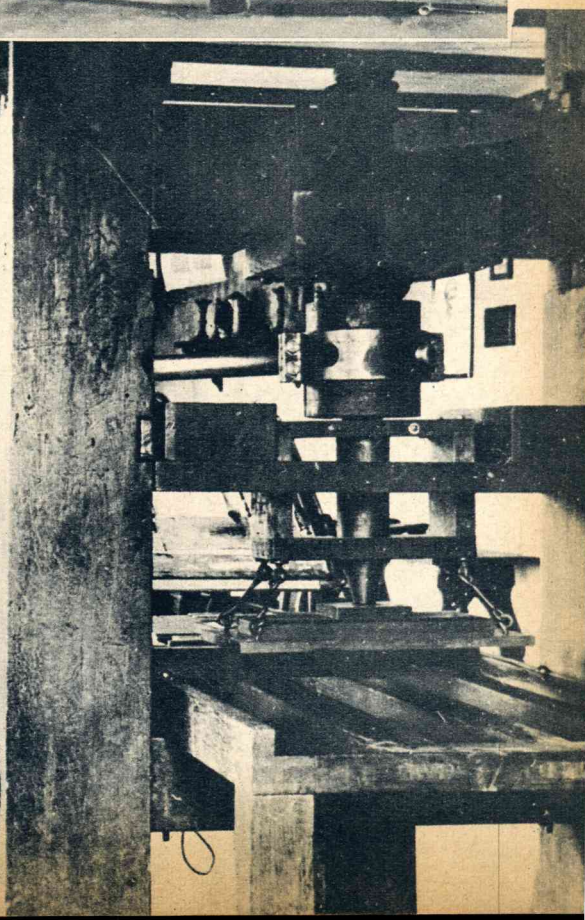
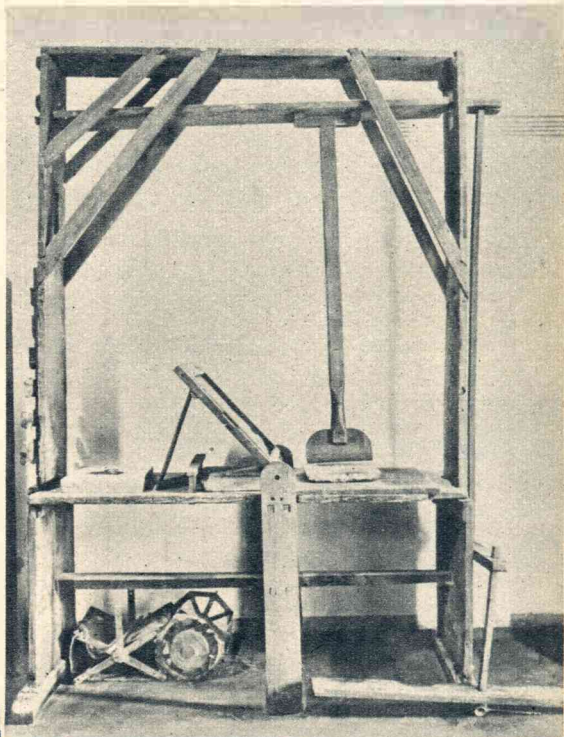
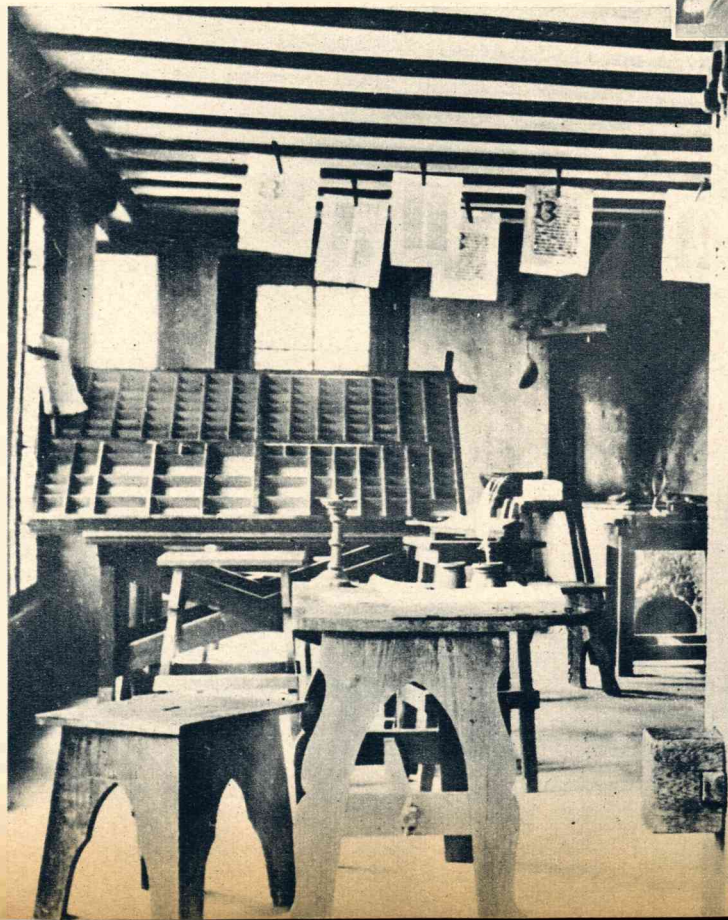
Ook Frankrijk in de 17e en 18e eeuw en ons land brengen drukken van onvergankelijke schoonheid. Letter, papier, illustratie en band, alles had de volle aandacht van die oude, volhardende drukkers en hun werk bleef tot in onze dagen bewaard in zijn volle glorie. Men behoeft slechts werken als de Polyglotten-bijbel van Plantijn, de groote atlas van Blaeu of de kleine klassieken-uitgaafjes van Elsevier te hebben gezien, om te beseffen dat die drukkers onzen dank en eerbied ten volle hebben verdiend.

De 19e eeuw gaf een geweldige omwenteling op bijkans elk gebied. Sociale verhoudingen, techniek, aesthetiek, kwaliteit van het product, alles wijzigde zich. Helaas moet gezegd worden: niet ten goede. Niet langer was de drukker ook de geleerde, die naast het lettergieten, zetten en drukken tevens de zorg droeg voor de correctie en dikwijls het Latijn en Grieks beheerschte.

Nu dringt de vraag zich op: hoe staat de typografie in onze tijd? De techniek is sinds het begin der vorige eeuw geweldig vooruitgegaan; bleven 't lettergieten, de papierfabricage en de drukpers tot dien praktisch ongewijzigd, het uitvinden van de lettergietsmachine, zetmachine, snel- en rotatiepers, de langzeefpapier-machine, stereotypie, chemigrafie en zoovele andere technische hulpmiddelen veroorzaakten een ware revolutie en ook in de boekbinderij verving de machine een overgroot deel van het handwerk. De snelheid werd duizelingwekkend en de oplagen kregen een ongeëvenaarden omvang.

Zoo is de boekdrukkunst een technisch zoo volmaakt proces geworden, dat men niet meer van handwerk kan spreken, en konden de middeleeuwen in onze moderne drukkerijen een kijkje nemen, dan zouden ze ongeloovig het hoofd schudden als iemand hun zou zeggen, dat we nog altijd volgens de Gutenberg-Coster-methode drukken en nu bezig zijn te jubileeren. En inderdaad: het lijkt in vele drukprocedés ook heel anders, doch men moet nog steeds beginnen losse letters bij elkaar te voegen, machinaal of met de hand, op Costersche of Gutenbergsche manier.

Reconstructie van Gutenberg's drukkerij in het Gutenberg-museum te Mainz.

ROMANTISCHE FIGUREN

DE MAN DIE EEN KLAP VAN DEN MOLEN KREEG

DON QUICHOTTE DE LA MANCHA

it is dan het vreemde verhaal van den man, die een slag van de molenwiek beet had. Die vechten ging tegen een vijand, dien vóór noch na hem ooit iemand gehad heeft, n.l. een windmolen. Hij kon den vreemdsoortigen strijd niet winnen, werd door een van de wieken opgenomen, een eind verder neergesmaakt en hield desondanks vol, dat het een vervaarlijke reus was. Deze reus was alleen door zijn felsten tegenstander, den grooten toovenaar, veranderd in een windmolen. Dezelfde man is het, die zich tot ridder liet slaan door den waard van een boerenherberg; die een troepje gevaarlijke misdadigers bevrijdde, omdat een ridder immers voor zwakken en onderdrukten moet opkomen; die in een kudde schapen een krijgshaftig leger zag; die

keer op keer klop kreeg, doch met ongebroken moed en geestdriftige energie verder trok, trouw aan zijn ideaal. Want een gek kunnen wij hem, ondanks dien klap van den molen, zonder meer niet noemen; hij was een idealist, die zoo veel avonturenromans van dolende ridders had gelezen, dat hij geen ander levensdoel zag, dan zelf dolende ridder te worden, booswichten te verslaan en zijn leven in de waagschaal te stellen voor wonderschoone vrouwen. Hij is de onsterfelijke figuur, geschapen door den beroemden Spaanschen schrijver Miguel de Cervantes; zijn levensgeschiedenis is een verzameling van de dolste en zonderlingste avonturen en de meest fantastische invallen.

DE MAN ZELF: een smalle, magere figuur met lange beenen als boonstaken, armen als roeispanen, een langgerekt, spits gezicht en een hangsnor, die hij bijna tot aan zijn ooren kon brengen. Leeftijd: om en nabij de vijftig. Jagen vond hij een heerlijke bezigheid; hij hield er van erg vroeg op te staan... en hij was vrijgezel.

WAT HIJ HAD.... was niet zoo erg veel. Een groot zwaard, niet bijzonder scherp en bij het gevest een beetje gebogen; verder een tamelijk roestig harnas, een geweldige speer, een schild, een broodmager paard en een viervoetig dier, dat met een beetje fantasie voor een hazenwind uitgemaakt kon worden. Eigenlijk hadden wij eerst een stapel zware boeken moeten noemen, want die beschouwde hij als een van zijn kostbaarste bezittingen; het waren de zeer avontuurlijke geschiedenissen der dolende ridders, die vroeger kasteel en jachtveld verlieten om kriskras door het land te galoppeeren en te vechten voor iedere schoone en edele zaak, en die, als er niets moois te verdedigen was, droefgeestige gedachten wijdden aan een knappe jonkvrouw, voor wie zij alle gevaren tartten en die zij soms niet eens kregen. Verder mocht onze man een aantal stoelen en tafels zijn eigendom noemen, 'n Zondagschen mantel van fijn laken, een fluweelen buis met mooie manchetten, en een van katoen voor werkdagen. En natuurlijk een huis met een heuschen toren, om al het bovenstaande in op te bergen.

HOE HIJ LEEFDE Heel eenvoudig. Hij beheerde het beetje land, dat bij zijn huis hoorde; ging, zooals gezegd, graag op jacht, maar bracht het liefst den dag door in zijn boekenkamer, waar hij zijn lange ledematen in een gemakkelijken stoel schikte en zijn geliefde ridderromans las. De keuken en het huishoudboekje werden beheerd door een huishoudster, die niet jong genoeg meer was om nog knap te kunnen heeten; bij het koken en bordenwasschen werd zij

geholpen door een nichtje, dat wel een aardig gezichtje had. Het ruwe werk was voor rekening van een knecht, die schoffelde en bloemkool sneed in den moestuin, hout en water naar de keuken sleepte en op z'n tijd standjes van de huishoudster kreeg. Aan de maaltijden had deze dame niet haar zwaarste werk, want ze waren zeer eenvoudig; de lange edelman at heel veel schapevleesch, niet omdat hij er gek op was, maar omdat er meestal niets anders in de keukenkast was; Vrijdags kwamen er linzen of erwten op tafel en de Zondagsche stemming werd gevierd met enkele gebraden duiven en een zuur wijntje.

HOE HIJ HEETTE Boeren en burgers in de omgeving noemden hem Quiscada. Maar dien naam vond hij niet mooi genoeg, zooals wij spoedig zullen zien.

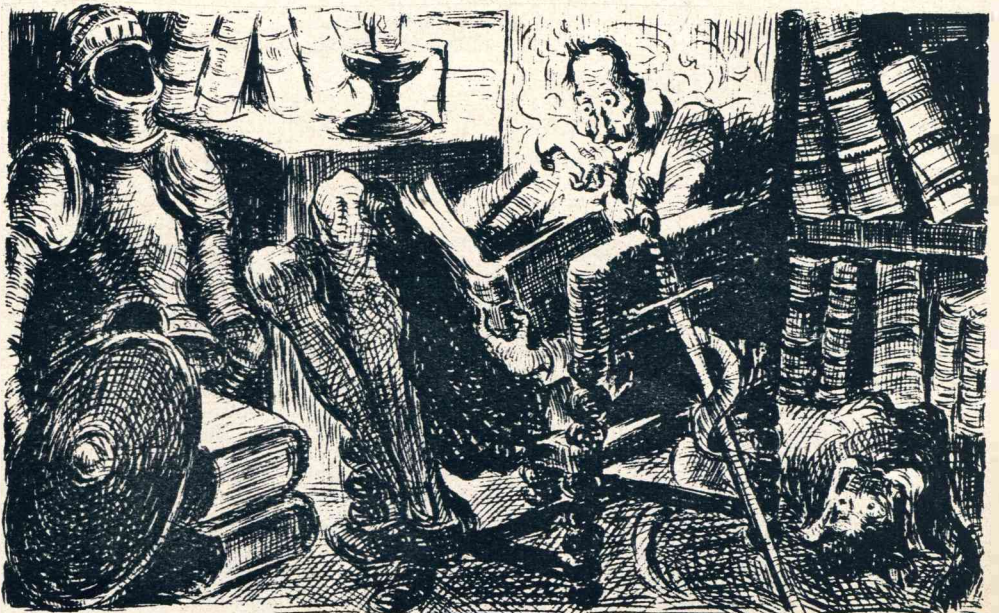
Quiscada las en las en las zonder ophouden. Het magere ros kreeg een rustig leven, want zijn meester verwaarloosde zijn oude liefhebberij, de jacht, om meer te kunnen lezen; hij verkocht zelfs een stukje van zijn bezitting om boeken te kunnen kopen — alleen ridderromans natuurlijk. Ten slotte bestond

er voor hem niets anders dan de schitterende avonturen der dolende ridders, de helden van 'n mooien tijd, die voorbij was, onherroepelijk voorbij. Maar kon die tijd niet terugkomen? Avonturen waren immers ook nu nog mogelijk, schoone vrouwen huisden er nog vele in het land, zwakken en onderdrukten moesten ook nu beschermd worden. Het eenige verschil was, dat de dolende ridders niet meer door Spanje reden; daar lag de fout, de dolende ridderschap moest herleven! en... hij zou de eerste zijn dier nobele knapen, wien het zwaard in de handen jeukt, zodra zij maar van onrecht hóóren, en die verheven woorden stieren tot de knappe deern, die hun hart van liefde doet popelen, en dan woorden stamelen als: „Liefste jonkvrouw, schoonste der schoonheden, wien moet ik bestrijden, welk gevaar moet ik zoeken, zeg het mij en ik stort er me in, u ter eere!”

* * *

Een dolende ridder houdt niet van talmen en zeuren, en onze magere held vermorste dus verder geen gedachten aan zijn plan, maar ging verwoed aan het werk. De knecht werd aan de vermolmde wapenrusting gezet; hij klopte en schuurde twee dagen lang de roest er af, totdat de kamer in een bruinen walm schuilging, de dappere ridder begon te niezen en de huishoudster kefte als een nijdig hondje over den smerigen boel. Het harnas kwam schoon uit die krachtproef te voorschijn, maar nu was ook duidelijk te zien, dat het in zijn soort een armoedig ding was. De rug werd met een strook bordpapier opgelapt, en met een stuk of wat veters konden de gaten van den maliënkolder bij elkaar gehaald worden.

Vervolgens het paard. Zijn meester vond het een prachtdier, al was het niet veel meer dan vel over ribben, en het moest dus ook een prachtige naam hebben. Want paard en berijder zouden beroemd worden en in duizend boeken beschreven en verheerlijkt — en was het dan niet jammer, om het ros onder een doodgewonen, banalen naam in al die heldenromans

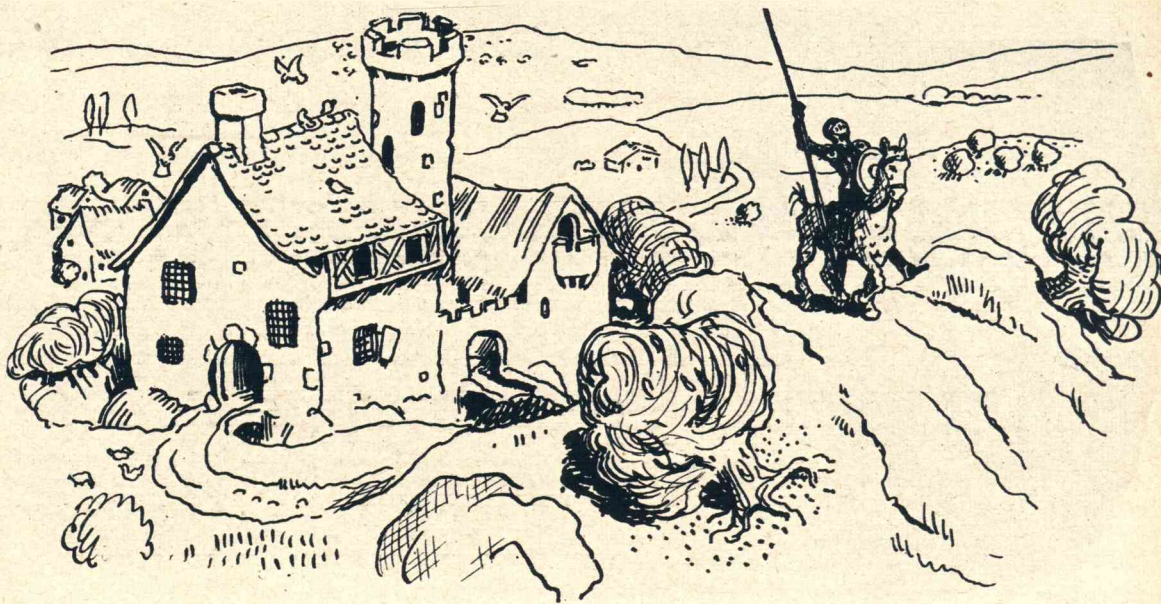
.... Hij sloot zich in zijn bibliotheek op en verslond ridderroman na ridderroman....

te laten voortleven? Na twee dagen van diep gepeins was de moeilijke keuze gemaakt: het paard zou Rossinant heeten.

De ridder vond den naam een waar succes, maar kwam tegelijkertijd tot de schokkende ontdekking, dat het paard eigenlijk een mooieren titel had dan zijn meester. Na drie dagen zoeken was echter ook deze moeilijkheid opgelost; de lange ridder zou voortaan heeten don Quichotte, en omdat zijn geboortedorp in de landstreek van la Mancha lag, werd het voluit: don Quichotte de la Mancha.

Toen het zoover was, ging de held van la Mancha op een middag een welverdiend dutje maken, doch hij sliep nog geen vijf minuten, of hij werd met een schok wakker; een nog veel gevoeliger gemis was tot zijn droomend brein doorgedrongen. Hij had niet eens een geliefde, een jonkvrouw voor wie hij alles ging wagen, een zoogezegde groote geliefde, en wat moest er van heldendaden komen, als hij niet af en toe voor meergenoemde jonkvrouw kon knielen met de trotsche mededeeling: „Mijn schoone, zijt gij tevreden over wat ik volbracht?”

Maar don Quichotte was niet zoo gauw verlegen. Hij kende een juffer, die in het naburig dorp Toboso woonde; ze was niet van adel, maar dat hinderde niet, en ze was niet bijster knap — eigenlijk was haar neus meer een plompe mop midden op haar gezicht, had ze haar als gedroogde snijboonen en waren haar voeten niet bepaald sierlijk van vorm. Doch we weten reeds dat don Quichotte niet op uiterlijke kleinigheden lette, en overigens is de liefde blind. Het lieve kind heette Aldonza Lorenzo, een behoorlijke naam, maar niet mooi genoeg voor don Quichotte. Hij maakte er Dulcinea de Toboso van. Of de juffer het

... een huis met een heuschen toren.

met die naamsverandering eens was, daarnaar informeerde hij niet. Ze wist trouwens niet eens, dat zij een vuurtje ontstoken had in het hart van den man, die de beroemdste ridder aller tijden ging worden.

Alles was dus in orde, nu, het groote avontuur kon beginnen, en den volgenden morgen reeds ging don Quichotte op stap. Het ging voorspoedig. Rossinant was blij, eindelijk weer eens buiten te zijn en hinnikte van pret; zijn meester genoot reeds

bij voorbaat van zijn roem. Het was een genot om te rijden door het mooie land van la Mancha op zoo'n prachtigen Julimorgen, terwijl 't zonnetje gezellig straalde op het bordpapier tusschenzetsel in des edelmans harnas.

Er gebeurde niets dezen eersten dag. Rossinant werd moe en lui, en don Quichotte moest bekennen, dat hij wat stijfheid in de lenden voelde, maar hij gaf den moed niet op en tegen den tijd van het avondmaal ('s middags had hij niet gegeten), bleek, dat hij gelijk had. Bij een viersprongzag hij plotseling achter een groepje populieren een herberg; tweestruische landelijke schoonen stonden bij de lage poort in den muur, die herberg, stallen en bouwvallige schuren omgaf.

Don Quichotte had echter niet voor niets tientallen avonturenromans van dolende ridders verslonden. Hij leefde in de wereld van zijn eigen fantasie, beleefde wat hij graag wilde beleven en zag alleen, wat hij in zijn geliefde boeken had gelezen. Dus was de herberg

geen herberg, maar een kasteel, dat toevallig aan den weg stond en dus geen gracht had; den schoorsteen, waaruit enkele steenen waren gevallen, zag hij aan voor den toren met kanteelen, en de ronde boerenmeisjes waren natuurlijk de dochters van den kasteelheer, die even een luchtjeschepten. Om het nog mooier te maken, verscheen op dat oogenblik een stalknecht, die alle kracht van zijn sterke longen noodig had om een paar gebarsten tonen uit een ouden hoorn te trekken. Dat was natuurlijk de torenwachter, die met schallende trompetklanken de komst van den gast aankondigde. Ze wisten hier, hoe een edelman ontvangen moest worden!

Intusschen verscheen de kasteelheer of, tewel de herbergier pas, toen Rossinant een droefgeestig gehinnik uitstiet om mee te delen, dat hij dorst had en nog meer honger. De man kreeg een lachkriebel, hetgeen begrijpelijk was, want don Quichotte met zijn verstelde harnas maakte niet bepaald een imposanten indruk op zijn Rossinant met de doorgezakte knieën.

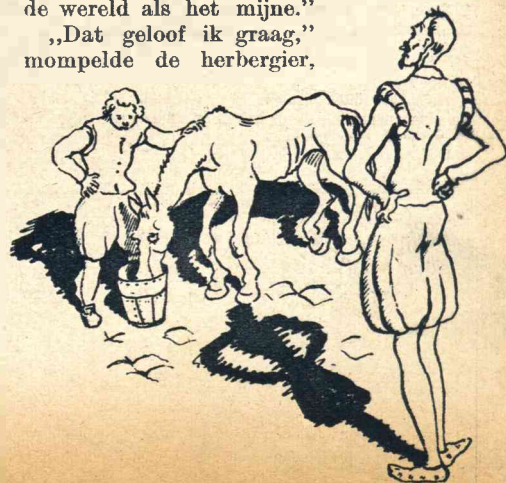
„Edele heer,” aldus opende de herbergier de conversatie, „als u hier gekomen bent om den nacht door te brengen, dan kan ik u alles aanbieden, behalve een bed, want alles is bezet; er is pas een stel vee-koopers aangekomen, die alle kamers en hokjes noodig hebben.”

„Waartoe al die verontschuldigen, edele heer?” vroeg don Quichotte waardig. „de strijd is rust voor mij, en m'n wapens zijn mijn hoofdkussen.”

„Nou, dan is het in orde,” vond de waard. Het leek hem wel een voordeelige klant, die logeeren wilde zonder een bed te eischen, en zoo iemand moest men niet het huis uitjagen. „Laat ik u vertellen, dat, als u toch niet slaapt, u nergens beter kunt logeeren dan hier. Kan ik u met het een of ander dienen?”

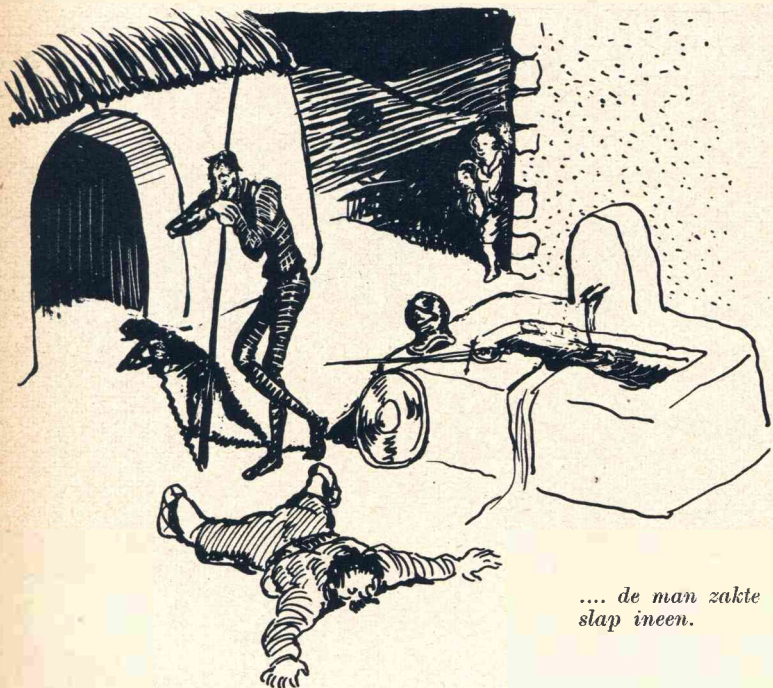
„Mijn paard,” antwoordde don Quichotte, „verzorg eerst mijn trouwen Rossinant... Ik zal het als een persoonlijke gunst beschouwen, als uw dienaren hun beste zorgen willen geven aan mijn ros, want geloof vrij, er is geen tweede paard op de wereld als het mijne.”

„Dat geloof ik graag,” mompelde de herbergier,

... terwijl de waard er door een trechter wijn ingoot.

.... de man zakte slap ineen.

die inderdaad nog nooit zoo'n mageren scharminkel van een paard had gezien. Hij floot een staljongen, die vanuit de schuur het vreemde geval grijnzend had bekeken; de twee boerenmeisjes waren onderwijl naderbij gekomen en maakten aanstalten, don Quichotte uit zijn harnas te helpen. Het stuk bordpapier was echter met zooveel touwtjes en steken aan het vermoldde kuras genaaid, dat don Quichotte het veiliger vond, om 't niet uit te trekken; dan bleef in ieder geval alles op zijn plaats. Bovendien was het halsstuk van zijn helm, die ook sterk aan oudheidsgebreken leed, met een ijzerdraadje aan het harnas bevestigd, zoodat hij het ongemakkelijke hoofddekseel evenmin kon afzetten.

Als een ware dolende ridder bekommerde don Quichotte zich niet om dergelijke kleinigheden, maar het geval werd lastiger, toen hij aan zijn maag begon te denken. Een van de meisjes moest het vizier, dat telkens neerklapte, vasthouden, en bij iederen hap stootte hij zijn kin gevoelig tegen den bovenrand van het halsstuk. Het maal duurde dan ook niet lang, mede omdat het uitsluitend en alleen bestond uit een goedkoope soort hachée, d.w.z. wat grof gesneden uien met harde knollen in een azijsausje. Drinken ging nog moeilijker, het glas stootte tegen het vizier vóórdat er iets kon uitdruppelen. Een der meisjes, die begreep dat dezen vreemden gast niets te gek was, kwam toen op het goede idee; zij haalde een stuk stevig riet en klemde dit tusschen don Quichotte's tanden, terwijl de waard er door een trechter wijn in goot. Het ging natuurlijk wat schielijk en de edelman liep eenigszins blauw aan, maar de wijn kwam toch in zijn keel en verder, en hij kon den naren uienmaak wegspeelen.

Don Quichotte werd daarna met zichzelf en zijn gedachten alleen gelaten; de meisjes moesten even uitlechten en de waard trilde van ongeduld om aan zijn andere gasten, de veekoopers, een gloeiend verhaal over den mageren zonderling op te hangen. Hij kon het echter niet lang maken, want terwijl don Quichotte nog de benauwdheden van de overhaaste drinkerij wegheestte, schoot een lumineus idee door diens behelmd hoofd. Hij had feitelijk niet het recht om als dolende

Don Quichotte boog op zijn stakerige knieën ter aarde....

ridder door het land te trekken, daar hij niet tot de ridderschap behoorde. Hij was edelman, maar nooit tot ridder geslagen. Maar thans kreeg hij er de kans toe, want de bezitter van dit rijke kasteel zou hem ongetwijfeld graag tot ridder slaan. Hij wenkte dus den staljongen en stuurde hem naar zijn meester met de mededeeling, dat de gast hem dringend om een onderhoud verzocht.

„Edele heer,” zoo begon hij, toen de waard op hem toekwam, „ik waag het, u een gunst te vragen.”

„Als het over een bed gaat....” begon de waard, doch don Quichotte hief afwerend de hand op.

„Indien gij mij in uw grootmoedigheid die gunst verleent, zal ik minder dan ooit een bed noodig hebben. Ik smeeke u mij toe te staan, den nacht in de kapel van uw luisterrijk kasteel door te brengen, wakend bij mijn wapenen en wapenrusting, opdat gij me morgen den ridderslag kunt geven. Want ik ben

in mijn jeugd niet tot ridder geslagen, en dus mag ik de voetstappen der dolende ridders niet drukken en de wegen niet volgen, die leiden tot roem en....”

Een van de boerenmeisjes kriebelde in haar neus en wakte op die manier een luidruchtige niesbui op, welke de woorden van don Quichotte daverend overstemde, tot vreugde van den herbergier, die aan dergelijke hoogdravende conversatie niet gewoon was. Hij twijfelde er niet meer aan, of er haperde iets aan den man met zijn verstellde harnas, en het leek hem 't wijst, om toe te geven, voordat er gekker dingen gebeurden.

„In orde, in orde,” mompelde hij. „Alleen is het jammer, dat de kapel op het oogenblik verbouwd wordt, ik kan u niet tusschen dien rommel stoppen, en als u dus de nachtwake, waar u het over had, wilt houden op de binnenplaats....”

Don Quichotte stemde met een verheerlijkt gezicht toe; als een ongeduldig kind beende hij onmiddellijk naar de binnenplaats, legde er zijn zwaard en schild op den put en ging er zelfs toe over, om zijn helm van den maliënkolder telaten lostornen, om blootshoofds zijn wake te houden, zooals de oeroude regels der ridderschap 't voorschreven. Hij voelde nu geen honger of dorst meer; als steeds droomend over zijn toekomstigen roem, stapte hij over de binnenplaats of stond, leunend op zijn lans, bij zijn wapenrusting; de uren verstreken, maar hij dacht aan geen tijd of uur en hij voelde niets van de kille nachtlucht.

Hij was echter wel op zijn qui-vive, toen hij bij de poort van de binnenplaats een ongewoon geluid hoorde; een aarveekoopers naderde, op weg naar den stal, om iets te halen uit

de zadeltasch van zijn paard. Don Quichotte schraapte zijn keel en kreet: „Ach, Dulcinea, vrouw van mijn hart, sterk mij met uw liefde, nu mijn eerste vijand nadert. — Wie gij ook zijt,” riep hij den veekoopeer toe, terwijl hij met lange stappen op hem afkwam, „heef en knik in uw knieën, want gij zijt er geweest!” Tegelijk liet hij zijn speer met een geweldigen zwaai in den nek van den veekoopeer neerkomen; de man zakte slap ineen. Don Quichotte stapte over hem heen en kraste een streepje op zijn schild ter herinnering aan zijn eerste overwinning.

Een collega van den verslagene, nieuwsgierig waar deze bleef, kwam nu de binnenplaats op. Dezen keer zei don Quichotte niets, wandelde eenvoudig naar den man toe en velde hem met één klap van zijn speer tegen den vloer. Dat was nummer twee; de dappere edelman keek trotsch op zijn vijanden neer en liet een gierend „Haha!” hooren, dat in een minimum van tijd den herbergier en alle gasten naar buiten bracht. Zoodra de veekoopers hun bewusteloze vrienden zagen, vloog er een stuk hout door de lucht, en weldra was de edelman het mikpunt van een massa steenen en dikke takken. Hij schermde met zijn zwaard in het rond en beschutte zich zoo goed mogelijk met zijn schild; hij ging echter geen stap achteruit, riep bedreigingen in het rond en schold zijn tegenstanders op zoo origineele manier uit, dat dezen onwillekeurig onder den invloed kwamen van deze stoutmoedige onverschilligheid en bereidwillig luisterden naar den

Sancho Pança, de schildknaap van den dolenden ridder.

herbergier, die van meening was, dat zijn rare gast nu genoeg opschudding gebracht had en met rust moest worden gelaten.

Don Quichotte kon de rest van den nacht ongestoord doorbrengen in gepeinzen en overdenkingen.

Om vijf uur den volgende morgen kon de candidaat-ridder zijn ongeduld niet langer bedwingen; hij trommelde zijn gastheer uit bed en vergastte hem op zijn nuchtere maag op een verzameling hoogdravenden nonsens, dien de man met zijn slaperige hersens niet kon verwerken, zoodat hij maar opstond om een einde aan het geklets te maken. Vijf minuten later boog don Quichotte in den stal op zijn stakerige knieën ter aarde; de waard stond er met het zwaard naast, de twee dienstmeisjes ontbraken niet, en het suffige stalknechtje keek het geval geeuwend aan. De herbergier legde het zwaard, een beetje hardhandig, in des edelmans nek, en de magere held had zijn eerste doel bereikt: hij was ridder.

De vreugde straalde van zijn gezicht toen hij opstond; hij omhelsde den herbergier, liet de meisjes ook in deze eer deelen, schoot in zijn harnas en klom zoo vlug mogelijk op zijn paard; over betalen sprak hij niet, en de herbergier, blij dat zijn rare gast verdween, repte er evenmin van.

W O R D T V E R V O L G D

.... een Zondagsche mantel van fijn laken....

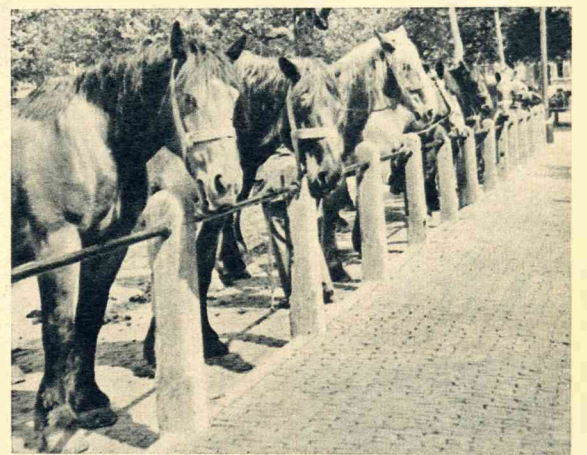
In vele bureau's te Rotterdam werden, op vertoon van de stamkaarten, brood- en algemeene distributiekaarten aan de bevolking uitgereikt.

De drukke markt, die vroeger langs den Goudschen Singel te Rotterdam werd gehouden, is verplaatst naar het Noordplein. — Een levendig tafereeltje onder de bloeiende kastanjeboomen.

Het tramverkeer te Rotterdam wordt geleidelijk hersteld. — Na vele dagen reed de eerste tram weer langs de route Coolsingel. — Links het raadhuis.

Op de veemarkt te Rotterdam werden kloeke paarden aangevoerd. — Een heele rij „één-P.K.'s”!

Als onderdeel van het groote tunnelplan te Rotterdam bouwen de Spoorwegen zes verkeerstunnels naast elkaar onder het emplacement bij de Henegouwerlaan. De bestaande tunnel kan thans het verkeer bijna niet meer verwerken. — Een foto van den menschenvloed, die den geheelen dag aanhoudt. Achter de schutting de nieuwe tunnel in aanbouw.

De nieuwe Beurs te Rotterdam werd dezer dagen in gebruik genomen. Een kijkje in de groote Beurszaal, waar vele kooplieden aanwezig waren.

Dr. Seyss-Inquart tijdens de bekende rede, waarmee hij zijn functie als Rijkscommissaris over de bezette Nederlandsche gebieden aanvaardde.

Generaal der luchtmacht Christiansen aanvaardde het bevel over de troepen op Nederlandsch gebied eveneens met een korte rede.

DE INTREDE van den Rijkscommissaris

Op de eereplaatsen voor in de Ridderzaal waren (v.l.n.r.) gezeten generaal von Falkenhausen, dr. Seyss-Inquart en generaal Christiansen.

Een overzicht in de Ridderzaal tijdens de uitvoering der Rienzi-overture door het Keulse radio-orkest, die aan de toespraken voorafging.

Het tijdelijke Deutsche bestuur over de bezette Nederlandsche gebieden heeft verleden week zijn vorm gekregen door de intrede van den Rijkscommissaris Rijksminister Seyss-Inquart. In een plechtige bijeenkomst in de Ridderzaal hadden zich daartoe de secretarissen-generaal, waarnemende hoofden der Nederlandsche departementen, vereenigd met de Deutsche militaire en andere autoriteiten. De Deutsche bevelhebber in Nederland en België, generaal von Falkenhausen, heeft er zijn bevoegdheden op burgerlijk gebied overgedragen aan den Rijkscommissaris en zijn militair gezag aan zijn opvolger in Nederland, den generaal der vliegers Christiansen. De korte plechtigheid, waarvan de bekende rede van dr. Seyss-Inquart het belangrijkste moment vormde, droeg een sober en zakelijk karakter.

Rijksminister dr. Seyss-Inquart, die de vorige week zijn functie als Rijkscommissaris voor de bezette Nederlandsche gebieden heeft aanvaard.

De Rijkscommissaris begeeft zich na afloop der plechtigheid, gevolgd door de generaal von Falkenhausen en Christiansen, naar zijn auto.

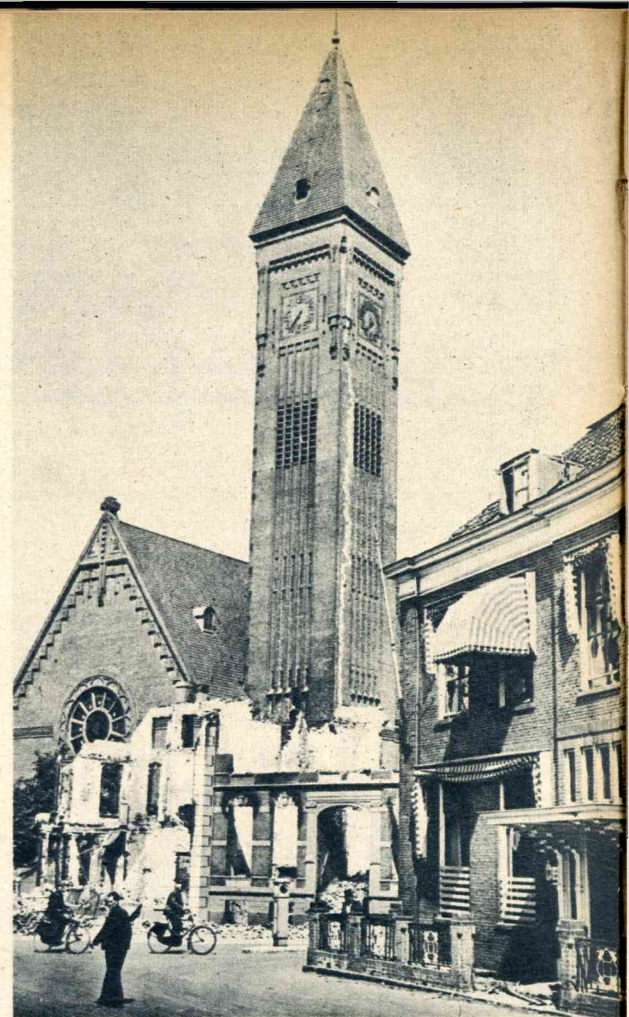
De nieuwe Deutsche bevelhebber in Nederland, generaal der vliegers Christiansen.

De valschermsoldaten hadden op het Binnenhof met een compagnie Rijkspolitie en een compagnie infanterie de eerwacht betrokken.

De Statendam brandde uit als gevolg van een voltreffer tijdens een bombardement, dat door de Nederlandsche luchtmacht werd uitgevoerd bij een aanval op de Duitsche troepen in Rotterdam.

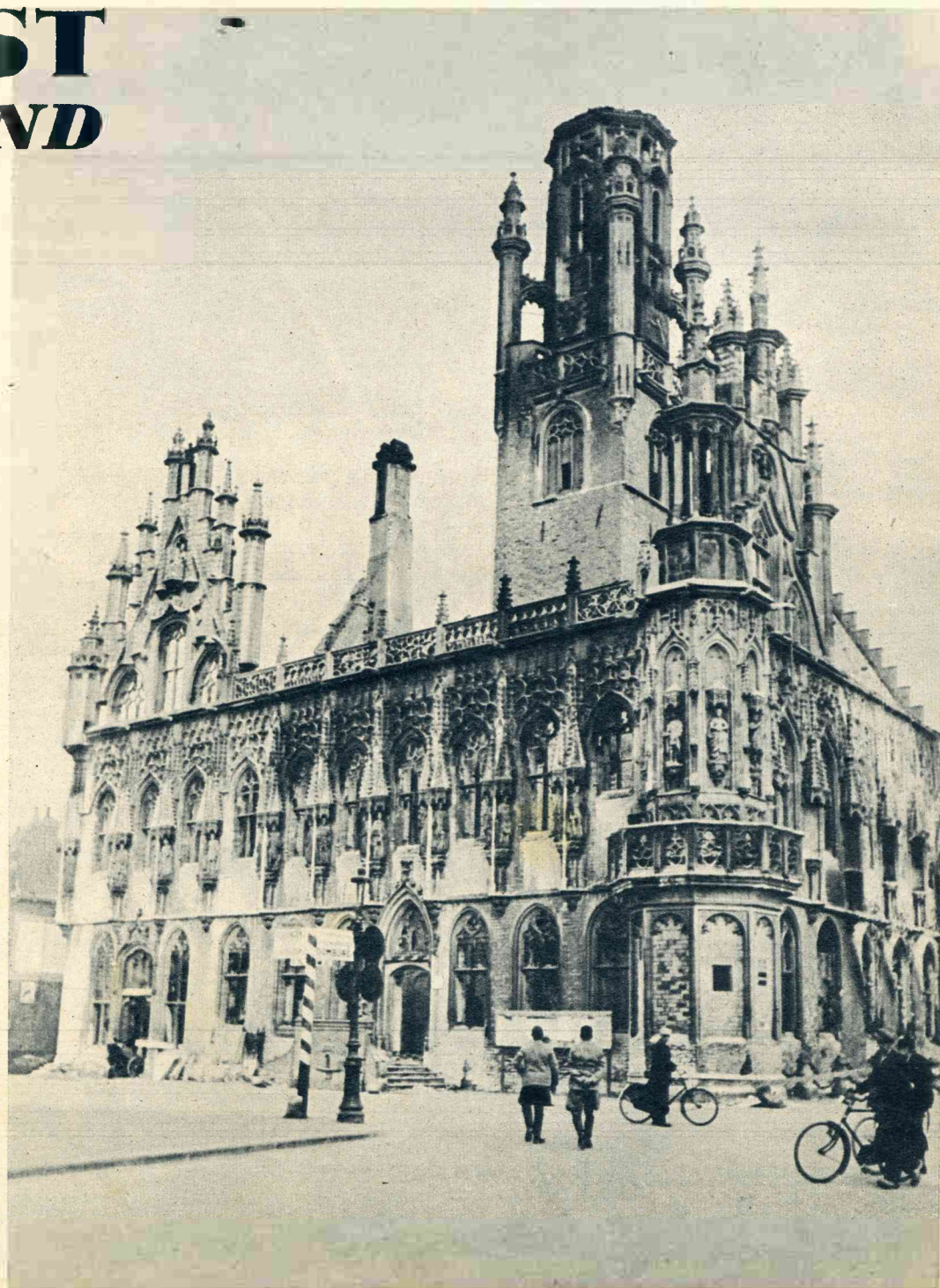

In Wageningen staat de R. K. kerk ongeschonden; het gebouw kreeg slechts langs den toren een schampschot.

FOTO-POST UIT EIGEN LAND

Het historische stadhuis van Middelburg, dat beschadigd werd tijdens de bombardementen en de brandstichting door de Fransche troepen op hun terugtocht, kan gelukkig gerestaureerd worden.

De gevel der historische bibliotheek te Middelburg is gelukkig behouden gebleven. Men neemt thans reeds maatregelen voor de restauratie.

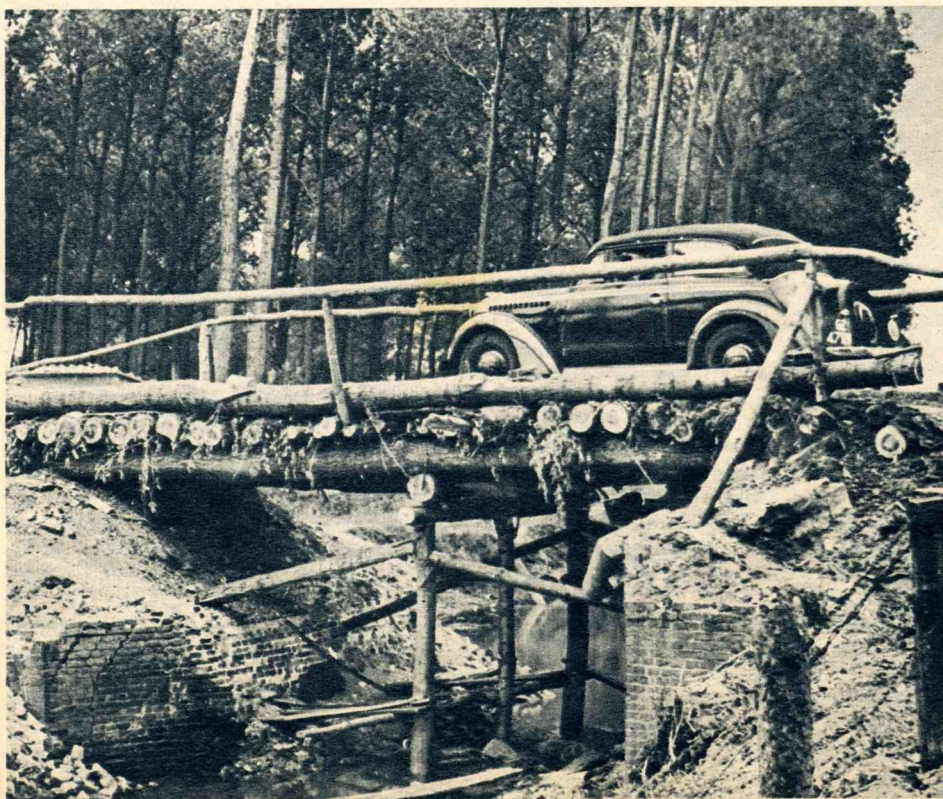
De geëvacueerde Zeeuwse bevolking keert naar haar haardsteden terug.

De bevolking van West-Brabant, die naar Zeeland was geëvacueerd, keert naar haar woningen terug.

Duitsche militairen ruimen een ingestorte brug op over een der spoorlijnen van Nederland naar Duitsland.

Een noodbruggetje in Noord-Brabant.

VOLGENS DE LETTER DER WET

Een Vlaamsche vertelling van Marcel Diricka

De hoge villa, met haar breede ramen, het roode dak en den verwaarloosden hof had nu al jaren leeg gestaan. Menheer Wolfcarius Vogelaar was er stichtelijk in gestorven, zonder kieken of haan achter te laten. In zijn testament had hij vruchtgebruik van zijn woning aan de plaatselijke commissie van onderlingen bijstand overgemaakt, maar deze commissie was er nooit toe kunnen komen het huis tot verblijf voor onderlingen in te richten. Er waren eigenlijk geen arme menschen in dat dorp. Er waren groote boeren en kleine boeren, maar ieder scheen er voldoende te hebben aan zijn stukske grond. De villa kon dus geen verblijfplaats voor onderlingen worden. De commissie bleef dan het huis behouden, maar liet dat stillekens aan verwaarloozen. Tot er op zekeren dag een kooper kwam. Toen werd een acte bij den notaris ondertekend en de commissie streek een behoorlijk sommeke op. 't Was wel niet heelemaal volgens het testament van menheer Wolfcarius, maar die lag toch al onder den grond. Dus werd een zekere Prosperius Victorinus eigenaar van het huis.

En dit bericht nu liep als een stroovuurke door de gemeente. De koster, de bakker, het drogistje, de boerens in de velden en niet het minst de vrouwen, zij spraken er allemaal van. Zij keken met ontzag tegen dien hoogen verhuuswagen uit de stad op. 's Avonds vertelden ze aan elkaar wat ze in de villa hadden zien dragen.

Bij 't coiffeurke — die een mank been heeft en Jefke Sol heet — zijn z'er allemaal vol van. Jef Sol zeept traag in en luistert naar zijn klanten.

„Ik heb er zeker, ongelogen, vijftien geweren zien binnendragen,” zegt Sooi Hazegras, de knecht van den burgemeester.

„Ge beuzelt,” spreekt er een ander tegen, „ik heb ze goed geteld — het waren er vijftientig, op den kop!”

„En zaagt ge dat tijgervel, met van die vervaarlijke slagvanden in?”

„Ik zeg u dat we hier een verschrikkelijken kapitein zullen krijgen, 'nen gepensionneerden misschien...”

Zóó spreken ze bij Sol allen tegen elkaar op. Het lijkt er een kikkerpoel, waar men een steen in gesmeten heeft en waar nu het gekwaak luide uit opstijgt. Ieder brengt zijn nieuwtjes mee. Ze komen er met nieuwtjes, ze gaan er met nieuwtjes en op die manier worden ze het heele dorp rondgestrooid. Maar hoe het ook zij, wat er ook nog in de villa moge gebeuren, een boosaardig mensch moet er wel zijn in trek nemen. Daar gaat niets van af. Ze jongleeren er veel te veel met moordwapens en wilde-beestenvellen.

„Wat denkt de dokter ervan?” vraagt het coiffeurke, want Jefke Sol is slim, die weet dat de menschen liever voor alwetters dan voor achterlijken worden aangekeken en dus vraagt hij alles aan zijn achtbaar cliënteel — dat staat hem goed en de klanten hebben dat gaarne.

„Alla ja, wat denkt de dokter ervan...?” Hij herhaalt zijn vraag, omdat niemand er in den beginne iets op zeggen kon. Maar dan plots broddelt de ingezepte Sooi Haver door het schuim dat hem op de lippen plakt:

„Zee-zee-ve-rèr, zei 'm tegen mij, ge-ge... ge moet niet zoo direct van Jan en alleman kwaad denken...”

„Houd u stil, Sooi,” gebiedt Jefke Sol, „ik moet u scheren...”

En Gust Patat, die daar in den hoek zijnen toer zit af te wachten om zijn haar te laten knippen, weet daar een antwoord op:

„Den dokter kunde niet betrouwen, die moet met iedereen over de baan, als ze in de villa 'n „apeindisit” krijgen, moet 'm er ook naar toe!”

Zoo ongeveer liepen de gesprekken den heelen avond bij Jefke Sol, tot zoolang er ingezeept, geschoren en geknipt werd.

De villa evenwel lag nog steeds verlaten. Er werd natuurlijk aan gewerkt: er kwamen groote gordijnen voor de vensters, nieuwe tritonnekens en venuskens wierden in den zoo lang verwaarloosden hof op een voetstuk gezet. Allemaal vreemd volk dat er mee bezig was — menschen uit de stad. Ze spraken niet tegen de boeren en de dorpers. In den schaft gingen ze lui tegen een muur liggen. Voor juffrouw Serafina

Dollegaard, die vlak tegenover de villa woont, was dat een bestendige kwelling: ha, die luie venten, met hun vranken blik en onbeschoften tongval!

Zeker, ook zij verwachtte geen goed van haar nieuwen buur; deftige menschen komen het werkvolk op tijd en stond controleeren. En wat doet zoo'n meneer! Niets, zit misschien in de stad te lanterfanten. Dat kon nooit goed gaan. En in den vervolge zou het ook haar nooit meer goed gaan. Nu krijgt ze weer leven op den overkant. Sinds jaren is ze aan de stomme, gesloten en gedweë villa gewend.

Sinds jaren kon ze hier vrijelijk leven. Niemand kon van den overkant in haar pot kijken en dat was voor haar wel een hoogtepunt van huishoudelijke onafhankelijkheid. Ja, zoo zijn de vrouwen en zoo is juffrouw Serafina Dollegaard zeker, te meer daar

En Gust Patat, die daar in den hoek zijnen toer zit af te wachten....

zij nooit de tegenspraak eens mans gekend heeft, maar zij integendeel de lakens aan die goeie, halve doove meid van haar kan uitdeelen.

Juffrouw Serafina vindt, dat ze een eigen stand in het dorp ophoudt, dat ze een wel aparte klasse vertegenwoordigt. Men telt haar onder de gegoede burgers, onder de verstandsmenschen en dat doet haar goed. Zij lacht dus welwillend naar den dokter en tegen den notaris, maar voor Jefke Sol of voor Gust Patat — om nu maar iemand te noemen — heeft ze geen woord over, laat staan een knikje. De gewone menschen van Varendijk — ja, zoo heet dat dorp! — staan dus koeltjes tegenover Serafina Dollegaard, zooals zij tegenover hen staat. Oog om oog, tand om tand. Varendijk is wel geen jungle, maar ze hebben hier toch geleerd dat de liefde niet van één kant kan komen.

In de winkels, de herbergen en vooral bij het coiffeurke vroeg men zich dan ook af hoe juffrouw Serafina zich met haar nieuwen gebuur zou verstaan. En sommigen wenschten dan heimelijk, dat het toch een verschrikkelijke kapitein mocht zijn, eene, die aan die nijldige spin van een Dollegaard zijn tanden kon laten zien.

Maar het was geen kapitein, zooals zoovelen, te rekenen naar zijn ongewone en wilde bezittingen, als revolvers, pistolen, tijgervellen enz., gedacht hadden. Integendeel: hij deed zijn intocht zoo onopvallend mogelijk. Niemand had hem zien komen, maar dat hij er al was, werd den dorpers duidelijk toen zij hem op een vroegen ochtend in de kasteeldreef, vlak achter de villa, ontmoetten. Ei! welk

een klein, onaanzienlijk manneke. Twee kolossale honden vergezelden hem — zijn lijfwacht.

Toen zegden de menschen van Varendijk tegen elkaar:

„Dat wordt een muis voor Serafina Dollegaard...”

Maar de menschen vergisten zich, zooals ze nog wel eens meer doen, want de kleine meneer van de groote villa zei op een goeien morgen heel kwiek bonjour tegen Serafina en of zij dit nu al of niet goed vond, hij zei het en bovendien charmeerde hij door zijn dunne lippen in een vriendelijk trekje op te halen en al het goud van zijn tanden te laten zien. Dat Serafina hem geringschattend over het hoofd keek, scheen hem niet te hinderen; hij floot op de honden en stapte naar het dorp, waar hij zich voor het eerst openbaarlijk toonde. Wie hem aankeek, kreeg een vriendelijk knikje. De smid, de bakker, de drogist, de baas uit „De Roode Ster” toonden hem hun Zondagsgezicht en zagen hem in de rij hunner klanten plaats nemen.

Jefke Sol trok er het eerst profijt van. Hij stapte bij het coiffeurke binnen en liet er de honden voor de deur wachten.

„Goeien morgen,” zei hij.

„'t Zelfde — meneer wenscht?”

„Scheren...”

„Gaaf u zitten,” noodigde Jefke.

Dan viel de stilte. De kleine meneer zuchtte morgendlijk diep, alsof hij nog niet goed uitgeslapen was en ondertusschen stond Jefke Sol een zeepsoppeke kant en klaar te maken.

„Hoeveel inwoners telt Varendijk?”

Welk een gedacht van dien kleinen meneer, wie vraagt nu zooiets. Jefke Sol staat er paf van. Daar heeft hij nooit over nagedacht. Daarom lacht hij handig terug:

„Dat weet de burgemeester goed, meneer...”

Maar de kleine meneer is ook niet vies uitgevallen, als ge denkt, dat ge zoo gauw van hem af zijt, dan vergist ge u deerlijk.

„Hoeveel baarden zijn er hier dan? Dat moet ge toch ongeveer kunnen zeggen.”

„Ik scheer er honderddertig in de week; maar dat zijn ze niet allemaal, want de grootste hoop scheert zichzelf...” en Jefke Sol voegt er heel fijneken aan toe: „'t Zit hier vol gierige boeren...”

Zoo spreken ze met elkaar over en weer; de kleine meneer hoort Jefke Sol uit. Als hij eindelijk komt, waar hij wezen wilde, vraagt hij:

„Is die juffrouw, vlak tegenover mijn huis, altijd zoo vriendelijk?”

„Hoe bedoelt u, meneer?”

Nu vertelt hij van zijn ontmoeting met haar, nog geen half uur geleden. Als man uit de groote stad is hij zulke dingen niet gewoon. Natuurlijk zal hij Serafina Dollegaard niet lasteren, maar het mag toch wel van haar gezegd wezen, dat ze weinig begrip van beleefdheid en fijne opvoeding schijnt te hebben.

„U kent haar nog niet half...” volledigt Jefke Sol.

„Ik zal haar leeren kennen en zij mij!” roept de kleine meneer. Hij geeft Jefke een dikke fooi en gaat met gladgeschoren gelaat verder, de twee groote honden achter zich aan. Hij kan het niet ontkennen: die Serafina Dollegaard zit hem in den kop en wat er eenmaal bij hem inzigt, kan er moeilijk uit. Een kleine wrok begint tegen haar op te komen. Hij ontkomt er niet aan. Nu dat barbierke haar ten voeten uit geschilderd heeft, vindt hij meer stof om zich over haar onbetamelijke optreden van dezen morgen kwaad te maken. Nu ziet hij meer verband in de dingen. Ha, heeft hij zulk een dame tot buurvrouw? Wel dan, dat zij het wage hem den handschoen toe te werpen — hij zal hem oprapen en zoowaar als er nog eenig nobiljonsch bloed in zijn aderen vloeit — hij vermoedt van een oud markiezengeslacht af te stammen! — zij mag zich voor hem hoeden. Het staat bij hem thans zoo vast als een huis: tegen deze juffrouw dient strijd geleverd te worden.

Nu moet hij zijn wapens kiezen. Maar hetwelke? De list, het geduld, de provocatie?

Er is keuze. Hij heeft het — een ingaving, een flits, een gedacht: de honden! Zij zullen hem helpen.

In zijn huis zit hij nu achter de gordijnen te loeren

en zoo gauw als juffrouw Serafina Dollegaard haar woning verlaat, stuurt hij de groote honden den steenweg op.

Dan werpt hij hun een versch been achterna — dat stimuleert en daar worden ze speelsch van. Ziet ze maar achter elkaar aanstuiven, die groote loebassen. Ze kijken naar niets uit — en zeker beseffen ze niet hoe moeilijk ze 't juffrouw Serafina maken, hoe ze dit mensch met hun lomp gewicht bijna omverloopen of tegen den muur drukken.

En achter de gordijnen zit de kleine meneer nu volop te genieten. Wat maakt juffrouw Serafina Dollegaard een heroïsch momentje door. Als Castor en Pollux — zoo heeten die beesten — 't wat al te bont maken, verschijnt hun meester schijnbaar toevallig op de straat. Dan fluit hij dadelijk en berispt hij huidoep. Serafina wil zich herstellen. Ze doet alsof er niets gebeurd is, maar daar nadert reeds het moment, het moment der kleineering:

„Toch ziet u bleek, juffrouw... beslist, u moet angst gehad hebben. Komt u even in mijn huis. Ik zal een poederke klaar laten maken...”

„Ik heb geen poeders nodig, meneer...” en zij verdwijnt met een scherp knikje en vinnigen oogslag. Toch gaat ze niet naar het dorp, zooals aanvankelijk haar bedoeling moet geweest zijn, want ze steekt doldriftig den sleutel in het slot en blijft thuis, den ganschen dag. Daar weent ze van onmacht en beschaming. Ettelijke malen wandelt ze naar het venster. Ze zou het huis van den overkant wel in den grond willen zien zakken. Ze voelt zich niet meer zeker van zichzelf. Die kleine meneer heeft haar op haar voetstuk doen waggelen. Let eens op: als ze niet oppast, stoot hij haar er nog af. Maar dat nooit! Neen, nooit! Dat zweert ze. Een Dollegaard duldt geen spot. Een Dollegaard moet trotsch, stug en ongehinderd door het leven gaan. Of dacht die kleine meneer dat zij een onbeholpen wezen was? Dat zij hulp noodig heeft? Goeie hemel, hoe kan zoo iemand op het gedacht komen. Hij vrage 't maar eens aan de dorpelingen. Die zullen hem wat anders wijs maken.

Zóó brengt zij dien dag in verwarde gepeinzen door. Koppigheid en heerschzucht bespelen al haar zenuwen. Zij geraakt er van op. En werkelijk, nu heeft zij inderdaad een poederke nodig. Dus gaat zij met een zenuwkalmeerend middel naar bed, ofschoon zij dit nog doet, vervuld van wraakzuchtige plannen.

De kleine meneer daarentegen voelt zich uitermate in zijn sas. Hij, in ieder geval, heeft 't tornooi zegevierend ingezet, want een lange strijd zal het worden. Daar is hij van overtuigd. Hij verwacht dan ook een tegenmaatregel. Hoe dan ook: hij kan reeds op een voorsprong teren.

's Anderdaags wil juffrouw Serafina andermaal de deur uit. Toevalligerwijze stormen de honden weer achter een versch been aan. Maar nog geen minuut later wordt er dan door den champetter bij den kleinen meneer gebeld.

„Meneer,” zegt de veldwachter, „ik moet mijn plicht doen. Gezien artikel 42, paraaf CH op de bijzondere maatregelen voor honden, heb ik u te verbaliseeren wegens het vrijelijk laten loopen van dieren welke volstrekt aan den leiband dienen gehouden te worden...”

„Het is hier toch maar een dorp?” tracht de kleine meneer voor zichzelf te vergoelijken en dadelijk voegt hij er aan toe, want er schiet hem plots iets te binnen: „En 't loopt hier vol honden! Dan kunt ge bij Jan en alleman gaan en waarom nu precies bij mij...”

„Meneer, ik pas de wet toe — uw beesten zijn een hinder voor de voorbijgangers.”

O — komt de wind uit dien hoek, denkt de kleine Prosperius Victorinus en tegelijk kijkt hij naar den overkant. Jawel, daar staat juffrouw Serafina Dollegaard koninklijk in haar deurpost, met den voor haar buurman zoo schrikbarenden en zelf-verzekerden glimlach der overwinning om de lippen.

„U heeft opdracht gekregen, champetter?”

„Jawel, meneer...” en de brave dienaar der wet laat de ooren hangen, alsof hij eigenlijk de fout bedreven heeft, „ziet u, juffrouw Dollegaard kwam de feiten aangeven en dan moet ik wel. Er is daar niks aan te doen... 't Spijt me. Ze zou me kunnen aanklagen en dan verspeel ik mijn post...”

„Schrijf op,” zegt meneer Prosperius, „ik hoor er wel van...”

Als de champetter naar 't gemeentehuis afzakt om daar op het bureel het proces-verbaal in 't schoon over te schrijven, laat de kleine meneer zijn gouden tanden kraken. Maar den kop legt hij alvast niet in den schoot. Nu breekt voor hem een tijd van nadenken aan — een concentratie dringt zich op. Twee, drie dagen gaan voorbij. Het blijft rustig op de beide fronten. De waardige villa en het hooge huis schijnen ingeslapen. En ook het niemandsland, de strook, de steenweg, welke tusschen de woningen gelegen is, blijft kalm.

Toch spreekt men bij Jefke Sol al van een ernstig conflict tusschen juffrouw Serafina en meneer Prosperius, want de champetter laat er zich scheren. Al de klanten van den coiffeur nemen het voor den kleinen meneer op. Maar die stemming verandert wel, later vormen zich twee kampen: ook juffrouw Serafina Dollegaard krijgt haar aanhang. Luister hoe dit kwam:

Zekeren morgen komt de kleine meneer den champetter in zijn woning vinden. Hij heeft een dik wetboek onder den arm, plus het dunnere gemeente-reglement.

„Champetter,” vraagt hij, „is het geoorloofd na acht uur in den morgen tapijten op den openbaren weg uit te schudden en aldus vuil en stof in het aangezicht der voorbijgangers te jagen...?”

Een lange stilte, want de champetter denkt na. 't Is al zoo lang geleden dat hij examen gedaan heeft en eens geslaagd en aangesteld trekt een simpele veldwachter zich niet al te veel van de gedrukte wetgeving aan. Een champetter heeft maar één baas: den burgemeester. Die weet het wel in zijn plaats. Daarom zegt hij eerlijk aan den kleinen meneer:

„Dat Serafina hem geringschattend over 't hoofd keek, scheen hem niet te hinderen.”

De meid van juffrouw Serafina Dollegaard martelde de tapijten.

„Ik weet het niet goed meer...”

„Hier staat het antwoord...” En Prosperius plooit het wetboek open. Zijn vinger schuift vlug onder de regels terwijl hij leest, „dat het verboden is tapijtwerken, matrassen en andere voorwerpen van dien aard na den tijd op den openbaren weg te reinigen, welke door de steden, gemeenten en dorpen in hun respectievelijke reglementen bepaald wordt.” Nu grijpt hij 't gemeente-reglement en toont den wets-

dienaar het uur, geldend in de gemeente Varendijk: klokke acht in den morgen.

„Dacht u dat juffrouw Serafina Dollegaard zich daaraan stoort? Zij spot met de wet. Kom Vrijdag maar eens zien — om negen uur, alstublieft, en niet eerder, laat zij door de meid de tapijten kloppen en de matrassen uitschudden. En wij kunnen het stof slikken...”

Meneer Prosperius maakt zich kwaad. Hij windt zich op.

„Champetter,” zegt hij, „ik wil dat ge de wet toepast, maak proces-verbaal van de feiten op. Kom Vrijdag naar den steenweg en gij zult u kunnen overtuigen...” En terzelfdertijd legt hij een blinkend vijf frankstuk op de witgeschuurde, houten tafel.

Wat kan een garde doen, die voor zulke zondige feiten wordt gesteld? Is hem dat niet gelijk een mes op de keel? Gaan moet hij, dat staat vast.

Den volgenden Vrijdag houdt hij zich dus verscholen achter een dikken boom, op den steenweg. 't Is al acht uur gepasseerd en nog altijd slapen de beide groote woningen, langs weerszijden van den grooten straatweg. Maar meneer Prosperius heeft hem al langs het hofdeurke binnengeroepen en hem een glaasje jenever voorgezet. Wachten duurt lang — de garde mocht er wel een borreltje op nemen. Als hij maar geduld had. En ja, dat geduld werd ten slotte beloond, want aan den overkant ging plots het venster open — het zal zoowat negen ure geweest zijn — en een oogenblik daarna hoorde men de dofte slagen van een mattenklopper. De meid van juffrouw Serafina Dollegaard martelde de tapijten. Nu brak

ONS MOOIE LAND
HET SCHILDERACHTIGE ZOUTELANDE
OP HET EILAND WALCHEREN

DE NACHT WAKE

Anne werkte dien heelen middag hard, borg met miss Gladstone de ingekomen brieven en de copieën der antwoorden in de mappen en werkte het kaartsysteem bij. Zij voelde, hoe Susan nu en dan naar haar keek; en aan het einde van den kantoortijd, toen zij opstond om haar hoed te halen, vroeg de oudere vrouw snel:

„Kom je niet boven om thee te drinken?”

„Ik heb een afspraak,” zei Anne. „Ik heb niet veel zin om te gaan, maar ik moet wel. Ik ben op zijn laatst om zeven uur terug.”

Om half zes bereikte Anne de Black Cat, het café in Regent Street, dat zij en Lucy zoo menigmaal bezocht hadden. Misschien kwam het door de drukkende herinnering aan het verleden, dat zij zich zoo zwaar moedig voelde. Toen zij echter het zaaltje betrad glansde er ook iets van bezorgdheid in haar oogen. Zij zou daar Joe ontmoeten, en zij was een beetje bang voor hetgeen Joe misschien zou willen zeggen.

Maar toen Joe binnen kwam, druk en lachend, in een nieuw donker pak met een slappen zwarten hoed, dwong zij zich, opgewekt terug te lachen. Hij leek zekerder van zichzelf, pittiger dan zij hem ooit had gezien.

TIENDE VERVOLG

„Ik heb goed nieuws voor je, Anne. Net op bestuursvergadering geweest. Ik kan 't nóg haast niet gelooven. Ze hebben me bedrijfsleider in 't noordelijk district gemaakt. Ik mag je wel bedanken voor je raad, om bij de Transport te blijven! Weet je nog wel dien keer in Manchester, toen ik 't heele boeltje er bij neer wou gooien en jij me hebt aangeraden, door te zetten, al kreeg ik maar een gewoon chauffeursbaantje?”

„Bedoel je dien avond, toen je in Hepperton op me zat te wachten?”

„Ja, precies.” Hij knikte. „Allemachtig! Toen heb ik geen oogenblik durven denken, dat ik 't nog ooit zoo ver zou brengen. . . bedrijfsleider voor 't noordelijk district!”

„Ja, 't is prachtig, Joe.”

„Weet je, wat ik verdienen ga? Vijfhonderd pond per jaar! En dan heb ik nog dit voordeel, dat ik weer in 't noorden kan wonen. Ik moet heen en weer trekken tusschen Liverpool en Manchester en Edinburgh. Denk je eens in, Anne — als ik weer in Shereford wil gaan wonen, is er niets, dat 't me belet!”

Bij die laatste opmerking sloeg ze haar oogen neer. Er golfde onrust door haar heen, toen hij vervolgde: „Daarom wou ik je vandaag zoo graag spreken, Anne. Ik bedoel, omdat ik volgende week vertrek en voorgoed naar 't noorden terugga. Er is iets heel speciaals en belangrijks, dat ik je zeggen moet.”

Zij had het wel uit kunnen schreeuwen. Haar blik ontweek nerveus den zijnen. Waarschijnlijk begreep hij iets van de emoties, die haar smartten; hij vatte althans opeens haar hand.

„Nee, Anne,” zei hij, „dat is 't niet. Ik houd nog steeds van je. Ik geloof, dat ik altijd van je zal blijven houden. Maar 't is nu heel anders. . . 't zit in de war, zou ik haast zeggen. . . Lucy's dood werkt er op, en dankbaarheid tegenover jou, en. . . enfin, nóg iets. Je kunt er op rekenen, dat ik je nooit meer lastig zal vallen.”

Zij kreeg een kleur, zoo opgelucht voelde zij zich. Het nam haar een onuitsprekelijken druk van haar geest, dat ze bevrijd was, zoo onverwachts bevrijd, van haar angst: als hij me maar niet weer gaat vragen.

„We zullen de beste vrienden van de wereld worden, Joe.”

Hij knikte nadrukkelijk.

„Dat zijn we al. Daarom heb ik den moed, om tegen je te praten, zooals ik 't nu ga doen.”

Hij plantte kordaat zijn ellebogen op de tafel en keek haar aan, met heel de bezonnen belangstelling van een ouderen broer.

„Kijk eens hier, Anne. Als er één mensch op de wereld is, voor wien ik evenveel bewondering en

door dr. A. J. Cronin

KORTE INHOUD. Ann Lee, een knap jong meisje, is met haar zuster Lucy verpleegster in een ziekenhuis te Shereford. Door onoplettendheid van Lucy sterft een tweejarig patiënt; Ann neemt de schuld hiervan op zich, daar haar zuster het verpleegstersdiploma nog niet heeft en door deze gebeurtenis haar carrière gebroken zou zijn. Ze wordt onmiddellijk ontslagen. Op den ochtend van haar vertrek ontmoet zij Joe Shand, een jeugdvriend, die haar reeds meermalen ten huwelijk heeft gevraagd. Met zijn taxi brengt hij haar naar Manchester, waar ze in het ziekenhuis Hepperton wordt aangesteld. Tijdens een blindedarm-operatie ontdekt Ann, dat 'n watje in de wonde achterblijft. Van den patiënt, Matthew Bowley, krijgt ze als dank hiervoor een taschje met een bankbiljet van tien pond. Ann brengt een bezoek aan haar zuster Lucy in Londen, die tot haar groote verwondering met Joe Shand getrouwd is. Op den terugweg verongelukt de bus nabij Manchester, waarbij sommige passagiers ernstig gewond worden. Ann verleent de eerste hulp en neemt direct maatregelen. Ze laat dr. Prescott uit Manchester roepen. Nadat de gewonden verbonden zijn neemt hij haar mee naar z'n woning. Hij vertelt haar, dat hij een kliniek voor hersenoperaties wil stichten en hoopt op den moreelen en financieelen steun van den rijken Matt Bowley. Ann heeft de huisverpleging bij de zieke vrouw van Bowley op zich moeten nemen. Matt Bowley bezoekt Ann op haar kamer. In een gesprek tracht Ann hem te interesseeren voor de plannen van dr. Prescott. Bowley beklagt zich bij haar, dat hij door de ziekte van z'n vrouw zoo weinig gezelligheid heeft. Eensklaps slaat hij z'n arm om haar schouder. Op 't zelfde moment komt mevrouw Bowley het vertrek binnen. Ze wijst Ann de deur en dwingt de directie van het ziekenhuis haar te ontslaan. Dr. Prescott is ontstemd over haar bemoeiingen inzake de kliniek; Bowley heeft z'n steun geweigerd, waarom dr. Prescott eveneens z'n ontslag neemt. Hij geeft Ann een aanbeveling voor het Trafalgar-ziekenhuis, waar ze als hoofdverpleegster wordt aangesteld. Anne zit in moeilijkheden en gaat naar Prescott om z'n raad in te winnen. Door openlijke verklaringen van dr. Prescott wordt een gerechtelijke aanklacht tegen Anne's zuster Lucy, die verdacht was van het toedienen van een dodelijke dosis gif aan een patiënte, ingetrokken. Dr. Prescott vindt nu echter nergens steun voor zijn kliniek. Anne en Lucy vertrekken naar Zuid-Wales om te helpen bij de bestrijding van een nekkramp-epidemie. Een meisje van vier jaar verkeert in stervensgevaar en Lucy verpleegt haar met uiterste zorg. Zij weet het leven van het kind te redden, doch valt zelf aan de gevreesde ziekte ten offer. Uit waardeering voor haar werk in Bryngower wordt Anne geridderd met de Orde van het Britsche Rijk. De kranten maken propaganda voor Anne's streven om de arbeidsvoorwaarden der verpleegsters te verbeteren.

respect heb als voor jou, dan is 't dr. Prescott. . . Je kunt je niet voorstellen, hoeveel hij voor me gedaan heeft. Toen onze arme Lucy stierf, heeft hij zich reusachtig gehouden. En hij is 't geweest, die een hartig woordje over me gezegd heeft in verband met mijn nieuwe baan. Maar dat daargelaten — ik heb 't nu niet over mijzelf, maar over jou en over Prescott. Ik wou je maar één ding vertellen, als je 't soms nog niet weet. Ik ken jullie alle twee, en ik heb op jullie alle twee gelet. Je houdt van hem, en hij houdt van jou. Waarom zorg je niet, dat jullie nader tot elkander komen?”

Anne kromp in zichzelf terug. Niet alleen omdat Joe zoo onbehouden de teerste dingen had geraakt, maar vooral omdat hij was doorgedrongen tot onder de wapenrusting van haar terughoudendheid. Maar zij zag geen kans, aan het onderwerp te ontkomen, nu hij 't te berde had gebracht. Ze moest hem antwoord geven.

„Je vergeet, wat ik je een heelen tijd geleden eens gezegd heb, Joe,” zei ze. „Ook al zou 't waar zijn, wat je zegt, dan is er nog steeds mijn beroep. . . waarin geen kwestie kan zijn van een huwelijk.”

„Die redeneering ging misschien op, toen je nog verpleegde. Maar je doet nu administratief werk, kantoorwerk.”

„Ik ben nog steeds verpleegster, Joe. En ik werk nog steeds voor mijn collega's.”

„Je grijpt er op een ontzettende manier naast, Anne. Als je getrouwd was, kon je even goed voor je collega's werken. Weet je wat ik geloof? Dat 't in je trots zit.” Impulsief maakte hij een verontschuldigend gebaar. „O, neem me niet kwalijk. Dat had ik niet mogen zeggen. Maar 't eenige, waar ik aan denk, is je geluk.”

Zij voelde zich getroffen door zijn onbaatzuchtigheid, zijn ongeveinsde bezorgdheid voor haar. En tevens voelde zij een warme en stekende pijn, diep in haar zijde, de pijn van een wond, die misschien nooit meer dicht zou gaan. Zij wist vooruit wel, met groote zekerheid, dat zij haar trots nooit ver genoeg zou kunnen buigen, om naar Prescott toe te gaan. En ook hij was trotsch. Nooit zou hij naar haar toe komen.

Er was wéér een dag voorbijgegaan voor Robert Prescott. Geen dag van hard werken of van vurige geestdrift, alleen maar wéér een dag. Hij glimlachte bitter. Zijn werk ging zijn gang nog, maar het ging werktuiglijk zijn gang, zonder vuur, zonder het minste streven naar succes van zijn kant. Er was iets verkeerd geloopt met Robert Prescott. Hij voelde zichzelf verschaald en geestelijk leeg — even leeg als zijn mooie leege huis. En ongeveer even nutteloos.

Het duurde misschien wel een uur, dat hij stil voor den haard zat. Zijn pijp was uit. Het vuur kwijnde, maar hij deed geen poging om het tot nieuwen gloed op te voeren. Toen hoorde hij het schrille belletje van de telefoon in de hall. Hij bewoog zich nauwelijks, bleef achterover in zijn stoel hangen.

„Dr. Sinclair is aan de telefoon, meneer,” kwam zijn huishoudster zeggen. „Intercommunaal uit Manchester. Mensch mensch, ik wist gewoon niet hoe ik 't had, toen zijn stem doorkwam — 't leek precies of ik weer thuis was.”

Er kwam een zwakke uitdrukking van verwondering in Prescott's gezicht. Hij stond op en liep naar het toestel.

„Hallo, Prescott. Ja, met Sinclair. Prettig dat ik je stem weer eens hoor. Luister eens, Prescott — ik had graag, dat je eens naar Manchester kwam, om een geval met me te bekijken. Nogal een belangrijk geval. En interessant ook. Een meisje van veertien dreigt stekeblind te worden. 't Lijkt me glioma.”

Zonder nadenken volgde Prescott zijn neiging en stribbelde tegen. Hij was heelemaal niet in een stemming om nog meer werk op zich te nemen.

„Ik geloof niet dat ik er uit kan breken, Sinclair. Vergeet niet dat ik in Londen zit. Ik heb hier ook mijn verplichtingen. 't Zou een heele toer voor me zijn, over te komen.”

„Ja, maar kerel, je moet!” hield Sinclair aan. „'t Is absoluut een geval voor jou. Misschien moet er geopereerd worden. Ik zou niet willen, dat iemand anders in Engeland er met zijn vingers aanzat. Trouwens,” voerde Sinclair haastig zijn laatste argument aan, „'t is 't nichtje van je ouden vriend Bowley.”

Toen Prescott den naam Bowley hoorde noemen, kwam er aanstonds een hardere trek in zijn gezicht. Op een koelen afdoenden toon zei hij:

„'t Spijt me erg, Sinclair. Maar je zult moeten zien, dat je iemand anders krijgt.”

Toen Prescott terug was in de bibliotheek liep hij heen en weer met rusteloze en verontwaardigde stappen. Bowley, tegenwoordig burgemeester van

Manchester, kon zich ongetwijfeld heel wat dingen aanschaffen voor zijn geld; maar één ding kon hij niet kopen: de diensten van den man, dien hij zonder blikken of blozen in den steek had gelaten, toen 't hem zoo uitkwam. Prescott had Bowley dien zelfzuchtigen en laffen aftocht nooit kunnen vergeven. Het was zelfs een weelderige voldoening nu, 't hem tot op zekere hoogte betaald te kunnen zetten.

Weer rinkelde het telefoonbelletje. Prescott beet zijn tanden krachtiger om het mondstuk van zijn koude pijp. Hij kon wel vermoeden, wie er nu opbelde. Hij ging zelf luisteren.

„Je begrijpt wel met wien je spreekt, Robert. Met Matt, je ouden kameraad, Matt Bowley.” De spreker zweeg, als wachtte hij op een zekere erkenning, op eenigen groet. Maar Prescott hield zijn mond stijf dicht. Toen sprak de stem verder, wat gejaagder dan tevoren. „Hoor eens, Robert. Wat komt die Sinclair me vertellen? 't Een of andere snoesje, dat je niet over kunt komen om Rose te behandelen. Sinclair heeft je nodig, Robert. En ik heb je ook nodig. Je moet komen, kerel.”

Nu eerst sprak Prescott.

„Je hoeft niet op me te rekenen, Bowley.”

„Toe nou, Robert.” Bowley's zenuwachtigheid werd meelijwekkend. „Ik weet dat je 't niet meent. Ik geef toe, dat ik je een beetje schunnig behandeld heb, maar waarom zou je oude koeien uit de sloot halen? Wat gebeurd is is nu eenmaal gebeurd. Je oude vriend zit leelijk in de misère. 't Gaat om Rose, Robert, mijn kleine Roosje. Ze is hard ziek — iets aan haar oogen. Die gek van een Sinclair beweert, dat ze hoogstwaarschijnlijk... hoogstwaarschijnlijk blind wordt.” Bowley bracht het noodlottige woord met een stoot uit.

Zoo duidelijk was de smartelijke angst van zijn gewezen vriend, dat Prescott wroeging in zich voelde opkomen. Maar koelbloedig bestreed hij die.

„Er zijn dokters genoeg, die met alle peilzier zullen komen.”

„We willen geen andere dokters hebben.” Bowley sprak verder als een nederige smeekeling. „We hebben jou nodig. Ik weet, wat je kunt. In jou heb ik vertrouwen. Ik zou niet willen, dat een andere chirurg mijn Roosje ook maar aanraakte. Help ons in 's hemelsnaam, Prescott. Vergeet dien gemeenen streek, dien je me te verwijten hebt, en denk er om, hoeveel ik van Rose houd. Zij is 't liefste wat ik heb op de wereld. Als er met haar wat gebeurt, word ik gek.”

Ondanks zichzelf was Prescott ontroerd. Als Bowley met een ander argument was aangekomen, geld had geboden, een vorstelijk honorarium, zou hij ijskoud geweigerd hebben. Nu echter, bijna tegen zijn wil, aarzelde hij. En toen was eensklaps zijn besluit genomen. Hij zei kortaf:

„Nu, goed. Ik zal den nachttrein nemen. Vraag aan dr. Sinclair, of hij me morgenochtend van 't station haalt.”

Het was zeer vroeg in den morgen, toen Prescott Manchester bereikte, maar reeds stond Sinclair, als een goed vriend, hem op te wachten met zijn wagen. Nadat zij elkander gegroet hadden begon Sinclair onmiddellijk verslag uit te brengen over den toestand van Rose Bowley.

„Naar mijn meening,” was zijn conclusie, „hebben we bijna zeker te doen met een tumor binnen de hersenkas, waardoor drukking op de gezichtszenuw wordt uitgeoefend. Haar gezicht gaat gestadig achteruit. Gaat 't zoo door, en wordt er niets aan gedaan, dan wordt ze steekblind. Als arts kan ik alleen maar zeggen, dat iedere medische be-

handeling nutteloos is. En wat chirurgisch ingrijpen betreft — een hersenoperatie — da's natuurlijk jouw zaak.” Sinclair haalde op een welsprekende manier zijn schouders op. „Maar als je 't mij vraagt, is er niet één kans op de duizend, dat 't lukt.”

„Ik kan niet zeggen, dat je me veel moed insprekt,” zei Prescott.

„Dat is mijn bedoeling ook niet. Eerlijk gezegd vind ik 't een verschrikkelijk dilemma. Doe je niets, dan wordt ze zeker blind. Opereer je, dan is 't bijna zeker haar dood. Ik heb Bowley 't ergste nog niet eens verteld. Hij is toch al half gek.”

„Verdient hij ook,” antwoordde Prescott somber, en meer wou hij niet zeggen.

Zij reden nu aan voor het huis van Bowley — boven het hek prijkte nu een afbeelding van het stadswapen. Het was voor Prescott een vreemde gewaarwording, dat huis weer binnen te gaan, dat hem eens zoo vertrouwd was geweest. Maar hij liet van zijn gedachten of gevoelens niets blijken. Zoodra zij binnen waren, verzocht hij, bij de patiënt te worden gebracht.

Rose Bowley, een groot meisje van veertien, lag wakker in haar donkergemaakte slaapkamer, met een beschutend verband om haar oogen. Al deed zij haar best, het te verhehlen, zij leefde in een wanhopigen angst, in de uiterste opwinding van schrik voor een naderend onheil. Prescott vermoedde, dat zij een slapelozen nacht achter den rug had — zij had te gespannen gewacht op zijn bezoek en op het vonnis, dat er op volgen moest. Hij voelde zich aanstonds week gestemd tegenover haar. Zijn aanraking was behoedzaam en teeder, toen hij het verband afnam, zijn stem klonk zacht en hartelijk, toen hij haar begon te ondervragen.

Hoe verder hij kwam met zijn onderzoek, hoe duidelijker 't hem werd, dat dr. Sinclair's diagnose juist was geweest. De verschijnselen van druk — van de eigenaardige hoofdpijn tot de koppige onpasselijkheid — waren sprekend, en het onderzoek van het netvlies, met den electrischen ophthalmoscoop, bracht de situatie der kwetsuur aan het licht. En ook wat de prognose betrof kon hij het niet anders dan eens zijn met zijn collega. Een operatie aan dat gedeelte der hersenen stond bijna gelijk met het uitlokken van een ramp. Maar daar stond tegenover: opereerde hij niet, dan was blindheid, volslagen blindheid, het onvermijdelijk gevolg. Het was, zooals Sinclair gezegd had: 't was een verschrikkelijk dilemma: hij moest een zoo hachelijke beslissing nemen, als van een chirurg maar gevraagd kon worden.

Niets van dit alles kwam tot uiting in Prescott's gelaatsuitdrukking, toen hij zijn onderzoek voltooide en de patiënt een paar geruststellende woorden toesprak. Het kind echter, met een instinct, dat regelrecht in het hart van het dilemma greep, hield zijn hand vast, toen hij weg wou gaan.

„Laat me niet blind worden, dokter,” smeekte ze met een strak, dringend gefluister. „Ik geloof... ik geloof dat ik liever dood ging.”

Weer trachtte hij haar te kalmeeren, en hij streelde haar hand, tot ze weer rustig was. Toen ging hij met Sinclair de kamer uit.

Buiten de deur, op het portaal, stond Matthew Bowley hen op te wachten. Hij kwam met langzame schreden naar de twee dokters toe, met een kamerjas over zijn pantalon en overhemd. Zijn haar zat in de war, zijn blik, hol en verwilderd, vestigde zich brandend op Prescott. Groeten deed hij niet, en hij

Vervolg op bladz. 25

Stijl en kwaliteit

Dit zijn de kenmerken van alle Zentra Horloges. Kiest met een gerust hart uit onze fraaie modellen, de betrouwbaarheid is bij onze uurwerken gegarandeerd. Zentra-horloges zijn verkrijgbaar bij alle horlogemakers, herkenbaar aan onderstaand Zentra-teeken. Vraagt hun adressen aan bij: Zentra-Propaganda-afd., Postbus 455, Amsterdam.

PRIJS
fl. 17⁵⁰

Zentra
De betrouwbaare tijdmetor!

Oud Sandel Water
Het reukwater met den frisschen,
even wrangen geur der bosschen.

f 0.90, 1.25, 2.50

Alleen echt met de brik.

N.V. ODOL COMPANY — AMSTERDAM

Park en
levende have
grootendeels
intact.
Café-restaurant
onbeschadigd.

OUWEHAND's DIERENPARK • RHENEN • Op de Grebbeberg

Een der groote zalen van het Dierentuin-gebouw is inderhaast in een eetzaal omgetoerd, waar de dakloos geworden Rotterdammers, gezin bij gezin, hun maaltijden gebruiken.

Alles verloren — behalve elkander en den moed om samen een nieuw leven in te gaan.

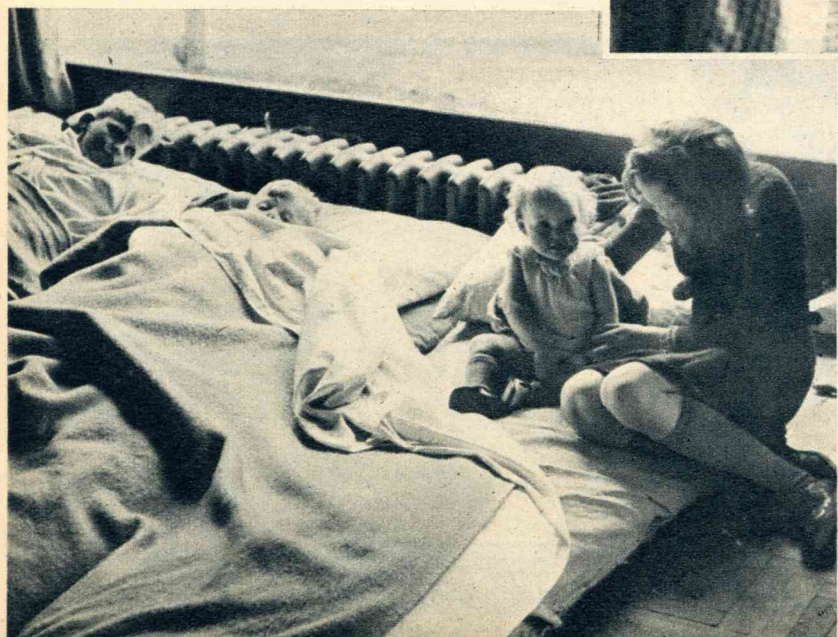
De middagboterham is klaar.

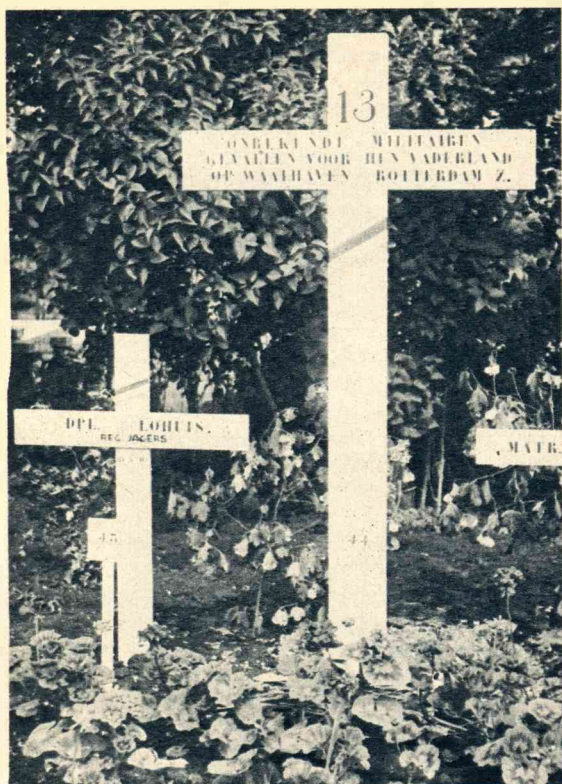
Matrassen en stroozakken, dekens, lakens, kussens, in overvloed heeft de bevolking het noodige beschikbaar gesteld om een der ruime vertrekken tot slaapzaal in te richten.

De Residentie ontvangt Rotterdamsche Geëvacueerden

Tal van Haagsche dames en heeren zorgen in de keuken voor de bereiding van de maaltijden, in de eetzaal voor bediening, in de overige vertrekken voor hulp en toezicht. En in de afzonderlijke baby-afdeeling worden de allerkleinsten met zorg en kunde behandeld.

Twee groote kruisen vindt men op „Crooswijk” te Rotterdam, die het graf dekken van dertien onbekende militairen, welke op Waalhaven zijn gevallen. — Eén dezer kruisen, met rood-wit-blauwe bies.

Te midden der tientallen witte kruisen op de begraafplaats „Crooswijk” te Rotterdam bevindt zich het kruis op het graf van den commandant van „Waalhaven”, majoor Thomas. Vóór het kruis, met helm, werd het zwaard van den commandant geplaatst.

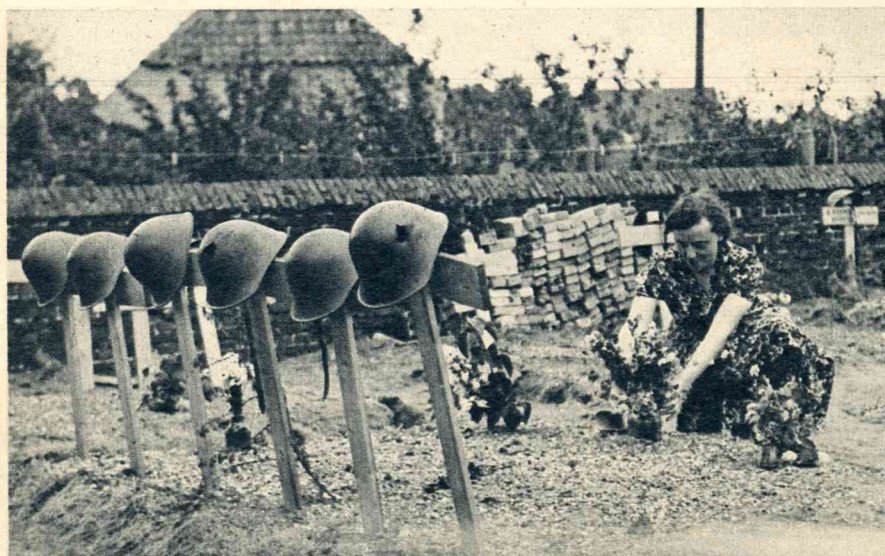
Aan onze lezers

Gelijk aangekondigd, is deze aflevering van Panorama wederom voorzien van de zoo gewaardeerde bijlage „De Humorist” en nog wel in uitgebreiden vorm. Om verwarring te voorkomen raden wij onzen lezers aan eerst het kinderblad Sjors, hetwelk bij de Humorist is ingevouwen, daaruit te nemen en pas daarna deze beide bladen open te snijden.

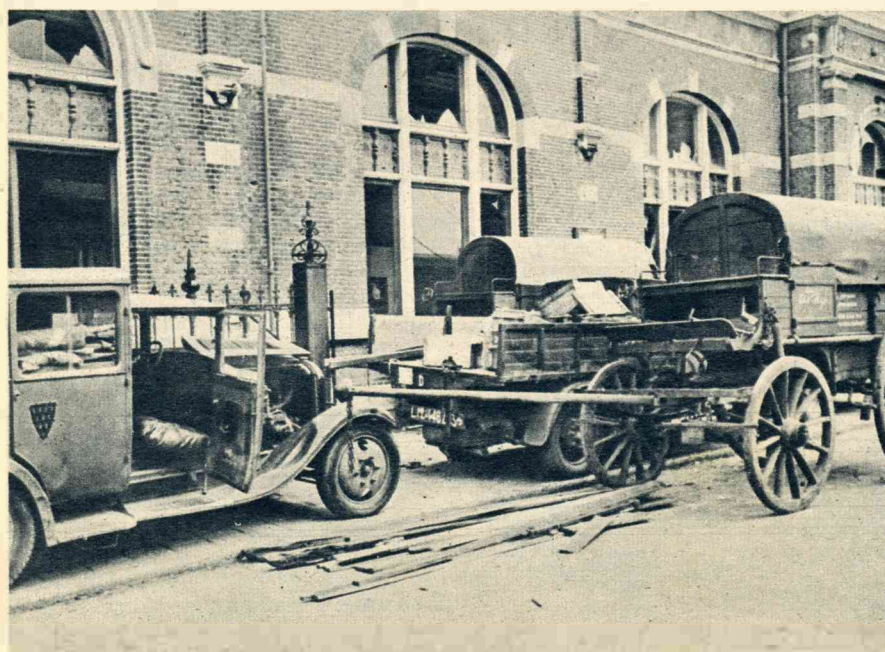

Op hun snellen terugtocht in Zeeland konden de Franschen een deel hunner munitie niet meer meeveren. Kisten vol vond men langs den weg.

Op de algemeene begraafplaats „Crooswijk” te Rotterdam liggen de dapperen, die bij de verdediging der Maasstad vielen. Vele witte kruisen, met de namen der gesneuvelden en met strooken in nationale kleuren, ziet men er bijeen. In 't midden richtte men, ter hunner eer, een eenvoudig, doch indrukwekkend monument op, dat door een weelde van bloemen is omgeven.

Op het kleine kerkhof van Mill (N.Br.) staan heel wat kruisen, waaraan men de helmen hing van hen, die vielen in den strijd. — Eenvoudige bloemenruikers sieren de graven der dapperen.

Ergens in Zeeland lieten de Franschen op hun terugtocht wel zeer primitieve legerwagens achter, waarvan men hier een groepje ziet staan.

VOLGENS DE LETTER DER WET

VERVOLG VAN BLADZIJDE 15

voor den champetter 't moment van optreden aan. Meneer Prosperius stond galant achter het raam en naast hem legden die loebassen van honden hun kop op het kozijn.

„Djeezekens... de champetter...” hoorde hij aan den overkant schreeuwen en hij zag hoe de meid met een verschrikt gezicht den mattenklopper uit de handen liet vallen en het venster sloot. Maar de veldwachter belde aan. Het klonk woest en dreigend in de leegte gang. Juffrouw Serafina Dollegaard, zijzelve, kwam opendoen. Zij keek kalm en gelaten naar hem op. Zij liet niet merken dat zij den kleinen meneer aan den overkant achter de gordijnen wist staan.

„Wat is er?” vroeg ze kortademig.

„Juffrouw, het spijt me zeer... maar ik moet de hand aan het gemeente-reglement houden. U laat de meid tapijten kloppen na acht uur. U jaagt het stof op voor de voorbijgangers en de geburen...” en na een poos, als de juffrouw ijsig gesloten blijft, „wil u mij uw naam eens goed spellen, want hij moet juist in het proces-verbaal staan.”

Juffrouw Dollegaard wankelde onder dien kaakslag — toch wist zij zich te beheerschen en zuurzoet lachend, alsof het meer een farce van het gemeente-bestuur betrof, gaf zij al de letters van haar naam op en zij voegde er den datum van haar geboorte aan toe. Toen de champetter 't allemaal goed opgeschreven had, nodigde zij hem in haar huis. Ze liet de meid een tas koffie uitschenken. Zoo zaten ze dan gedurende enkele minuten tegenover elkaar; de wetsdienaar, weinig van zeg en als beteuterd, zij, strak voor zich uitstarend maar met ik weet niet hoeveel booze plannen in het hoofd. Plots vraagt zij:

„Champetter, nu moet ge mij eens eerlijk zeggen, waarom ge me precies vandaag op uw boekje zet. Ge weet evengoed als ik, dat we allemaal onze tapijten en matten na den achten uitkloppen. Dat is niet van gisteren en ook niet van vandaag. Dat is hier de gewoonte en ik ben er zeker van, dat uw vrouw het ook doet...”

„Maar van mij mag z' het niet!” roept de veldwachter uit, „dat bestaat niet...”

„Het kan mij ook niets schelen, champetter, ge moet me goed verstaan... ik wil alleen maar weten, wie u er toe aangezet heeft mij te komen betrappen...”

De veldwachter strijkt zijn snorren met een weifelmoedig gebaar op. Hij tracht ergens bescherming te zoeken, ja, een uitkomst, maar hij zit hier gevangen, bij die slimme Serafina Dollegaard. Dus vertelt hij maar, dat haar overbuur, de kleine meneer met de honden, hem opgestookt heeft. Hij vertelt haar ook van zijn bezoek — hoe hij de wetboeken en het gemeente-reglement ijverig bestudeert.

„Ik geef u een raad, die onder ons moet blijven, juffrouw; ga naar den burgemeester en bestel een wetboek bij hem en vraag hem ook het gemeente-reglement. Daar staat alles in. Daar kunt ge in lezen hoe 't precies moet...”

Dat was een gedacht. Welja, zij zal de wet raadplegen. Dus haalt zij het dikke wetboek plus het dunne gemeente-reglement in haar huis. Nu wordt het voor haar een tijd van ijverig zoeken tusschen de moeilijke regels. Soms kan ze er niet aan uit. Het eene hoofdstuk volgde het andere op. En welk 'n ingewikkelde taal. Daar moet ge u in oefenen, om die te verstaan. Ten slotte geraakt zij er toch uit wijs. Zij doet nu heel wat kennis op en al spoedig blijkt haar, dat er nog heel wat in de omgeving van de groote villa onder den druk der wetgeving kan gezet worden.

Maar de kleine meneer werkt zich ook in zijn stof in. Dagelijks leest hij een kapittelken uit het dikke boek en dagelijks gaat hij de doening van juffrouw Dollegaard na om te zien, of er soms iets is, wat door haar tegen de reglementen begaan wordt. Maar de maatregel tegen het mattenkloppen heeft hem

toch enkele pluimen gekost; althans bij den coiffeur zijn er nu menschen, die ook partij kiezen voor de juffrouw. Twee kampen dus, waar de champetter tusschen staat.

Zekeren dag schijnt Serafina Dollegaard iets in haar wetboek te ontdekken — een wapen, dat andermaal moet beproefd worden. Zij is de geschiedenis van het mattenkloppen nog lang niet vergeten. Zij moet die nog altijd vergelden. Zij zal die vergelden, want zie: haar kansen staan weer schoon. Eindelijk werpt het dikke boek zijn vruchten af. Over de verkaveling van den grond der eigenaars vertelt het, dat de hoven, die aan de straatzijde liggen, de verkeersbaan maar tot op minstens vier meter afstand mogen benaderen. En ei! hoe zit dat met den hof van den kleinen meneer? Die is zoowaar in overtreding! Diens dikke dahlia's, chrysanten en roze-struiken bloeien tot op twee meters van den verkeersweg.

Lijk een jubel schiet deze vaststelling in haar op. Geen seconde blijft ze langer in huis. Denzelfden avond nog zal de champetter de opmetingen komen doen en gehoorzaamheid aan de wet eischen. Het hofke moet teruggedrongen worden, achteruit, tot tegen den gevel der villa. Dan zal het er potsierlijk klein uitzien — een zoo pretentius huis onwaardig. Ha, wat zal dat belachelijk staan.

En inderdaad, dat staat het. De kleine meneer heeft getierd en geraasd, den vinger dreigend onder de snor van de garde gestoken — 't mocht niet baten, want het dikke boek vroeg onverbiddelijk trouw aan den regel van het reglement. De mannen van de gemeente kwamen de struiken uittrekken; zij richtten een complete verwoesting aan in het schoone hofke van den kleinen meneer.

Aai, wat had Serafina Dollegaard hem op een teere plek geraakt. Hij kon er een heelen nacht niet van slapen. Hij begon bewondering voor die vurige kat te krijgen.

Dat vond hij nog het ergste. Nu werd zij hem voor goed een obsessie. Somwijlen smeedt hij het dikke boek ver van zich af, in een hoek. Dan kon hij die hatelijke regels niet meer onder zijn oogen zien. Somwijlen zat hij achter de gordijnen te spieden en bestudeerde hij den bouw van het huis op den overkant. Als hij dacht tot de ontdekking van een overtreding te zijn gekomen, twijfelde hij plots aan zichzelf. Dan liet hij de zaak zooals ze was. Maar toen de champetter hem voor de vierde maal kwam verbaliseeren en hij verplicht werd een donderroede op zijn dak te plaatsen — een gebod uit het oude gemeente-reglement — toog hij weer met grooten ondernemingszin en koppigheid aan 't werk.

's Anderdaags, heel vroeg al, zag hij den veldwachter bij Serafina aanbellen en was hij er getuige van hoe zij, onder luide protest, een document onder teekende waarin zij den mannen van de gemeente de

toelating schonk de bliksemafleiding op gelijk welken dag te komen keuren.

De oorlog woedde nu in volle hevigheid tusschen die twee. In het dorp kibbelden de twee kampen al evenzeer tegen elkaar op. Juffrouw Serafina en meneer Prosperius joegen elkaar op verschrikkelijke kosten. De gemeentekas voer daar wel bij. Nog nimmer had de veldwachter zulke zware dagen gekend. Hij liep voortdurend van het eene huis naar het andere. Zijn boekje stond vol proces-verbalen. Geen van de twee hield af. De villa was bijna onkennebaar geworden. Wie haar, vijf maanden geleden, in haar oorspronkelijken staat gezien had, zou haar nu niet meer herkennen. En van Serafina's huis schoot ook niet veel over. Het wetboek richtte zijn verwoestingen aan.

De gedrukte letter heerschte. Onmeedoogend eischte zij voldoening.

„Al moet ze tot den grond toe afgebroken worden,” zwoer Serafina.

„En klein krijg ik haar...” zwoer de kleine meneer.

Maar dat was allemaal in de hitte van den strijd gezegd, want zekeren dag ziet Prosperius zijn groote vijandin over een steen struikelen en plat ten gronde vallen. Zij heeft zich bezeerd en blijft kreunend liggen.

Daar ontwaakt plots de ware geest der ridderchap in zijn hart. Met een ruk trekt hij de deur open en vliegt hij op haar af; onderwijl roept hij tegen z'n meid: „Julie, maak het ligbed klaar... ik kom met een zieke terug...”

Zachtjes tilt hij de broze Serafina Dollegaard op — ze opent de matte oogen en kijkt ontsteld voor zich uit. Dan valt ze in een sluimer, versuft door den schok.

„Wat is ze tenger...” denkt de kleine meneer, als hij haar, in een uiterste krachtsinspanning op het bed legt...

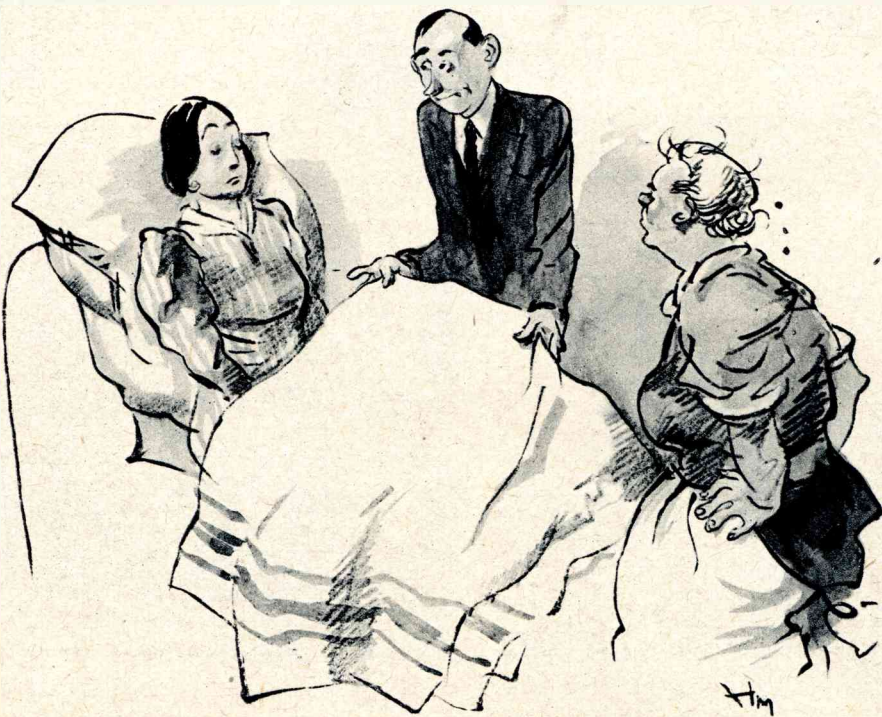
Julie, de meid, kan haar oogen niet gelooven. Van alteratie doet ze alles verkeerd. Ze begint er zelfs bij te schreeuwen.

„Haal de eau de cologne, Julie, en doe niet zoo beteuterd...” maar hij wipt zelf op de trappen, naar het kleine verbandkastje en ruikt daar een stuk of drie, vier fleschkens uit. Hij stopt haar een fleschke ether onder den neus. En nu rent hij gauw naar zijn geschandaliseerd voorhofke, waar hij de schoonste bloemen van hun stengels trekt en die tot een geweldigen boerenruiker te zamen bindt. Hij zet hem op het tafeltje, vlak naast het bed, zoodat z'er precies op kijken kan, als ze wakker wordt. Nog gaat hij de meid van Serafina verwittigen. En daarna komt hij stil aan de zijde van juffrouw Dollegaard zitten.

Ze ademt zacht en rustig. De strakke trekken, de fijn-gelijnde mond en haar gitzwarte haar maken indruk.

„Een slapende vrouw... Is zij niet een roos?” vraagt hij zichzelf af. Maar dan moet hij niet denken aan het geschandaliseerde voorhofke en de verminkte villa, dan mag hij geen herinneringen wakker roepen aan de bitse woorden welke zij elkaar toegeroepen hebben. Neen, daar denkt hij liever niet meer aan. Zie toch welke rust er nu van deze vrouw uitgaat. Hoe schoon zou zij in zijn huis passen. Is zijn leven, zonder gezellin, niet ledig geweest? Nu kent hij Serafina Dollegaard — een goed mensch, eerlijk en nog schoon, voor haar leeftijd. Dat ze geen duimbreed week was haar goed recht. Zóó zit Prosperius bij het rustbed te peinzen. Hij verbeidt het ontwaken als een lang verwacht geschenk. Zij wordt dan ook, volgens Prosperius' smaak, met veel poëzie wakker. Dadelijk tracht ze op te staan en ekskuis te vragen voor den last, maar zij kan niet — zij heeft haar enkel verzwikt. Nu moet ze wel bij Prosperius blijven.

En nadat hij zijn warm en gevoelig hart beleden had en de dokter den enkel zeer sterk was komen afbinden, riep zij haar grootmoedigen vijand weer bij haar. Er klonk iets wonders in die stem, iets dat hij in haar nimmer had kunnen ontdekken. Ze zei: „Ik wil bij u blijven... Laat me nu eerst naar huis brengen en als ik genezen ben, kom ik voorgoed terug. We zullen de winst van de processen samen deelen.” Een maand later trouwden ze — zij was veertig en hij drie jaar ouder...

„Haal de eau de cologne, Julie, en doe niet zoo beteuterd...”

IN EERE HERSTELD

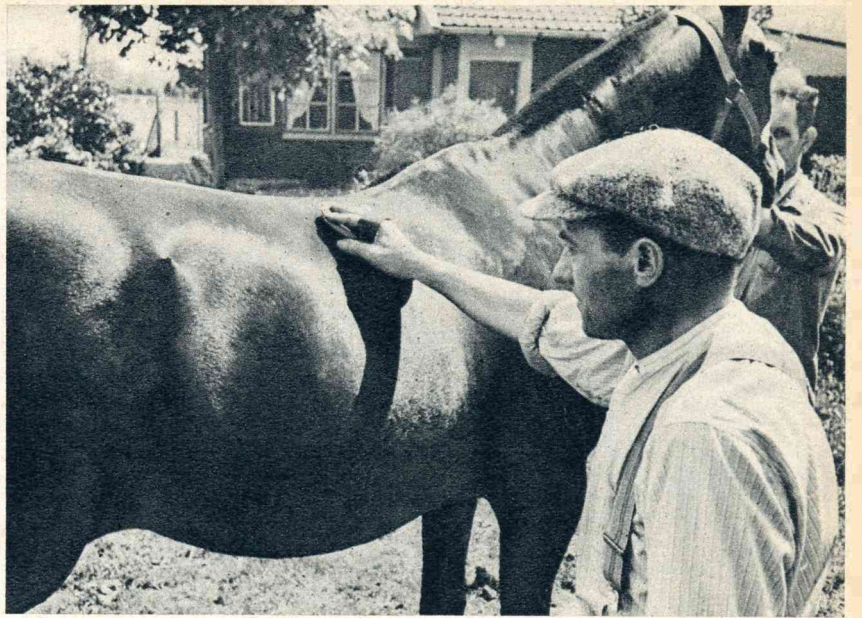
Volkomen onverwacht heeft in de eeuw van den motor het paard „de kans van z'n leven” gekregen. Ziet hier een trouwen rossinant, die likkebaardend aan de vele mogelijkheden denkt, zoozeer zelfs, dat hem een speeksellup onder de kin moest worden gebonden....

Het paard was de laatste jaren een zeldzame verschijning geworden in het stadsbeeld. Nog slechts een enkele firma gebruikte paardentractie bij het vervoer van haar producten. De sleeperswagen met paard was vervangen door den motortruck met oplegger; de huwelijkskoets en de vigilante zagen zich veroordeeld tot non-activiteit. Zelfs voor den bierbrouwerswagen zag men nog slechts sporadisch den zoo lange jaren in eere gehouden havermotor gespannen. We leefden nu eenmaal in de eeuw van den motor voor alles en nog wat, de eeuw der mechanische voortbeweging. Men zou, vooral in de steden, bijna gaan vergeten, hoe een paard er eigenlijk uitzag. Totdat... volkomen onverwacht, de trouwe helper van den mensch een nieuwe kans kreeg om zijn nuttigheid, en we zouden bijna durven zeggen, zijn onmisbaarheid, te bewijzen in dezen tijd van benzineschaarschte en benzinebesparing.

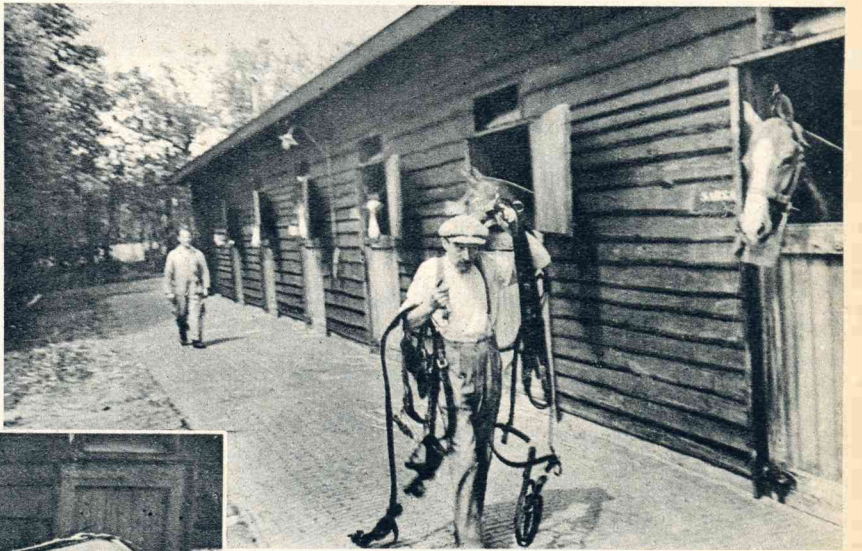
Op sommige plaatsen is de vroeger zoo bekende dokterskoets weer in eere hersteld; men trouwt weer in gala-rijtuig, waar men het niet per tram of op de fiets kan doen. De verhuisauto kreeg vóór den ijzeren motor een havermotor gespannen; de melk- en de groentehoer komen weer

met hun hit in plaats van met hun auto. Kortom, onze trouwe viervoeter, 't edelste dier der schepping, is in enkele dagen volkomen gerehabiliteerd. En de belangstelling voor het ros is met één slag herleefd. Maar evenals een motor zijn speciale zorg noodig heeft, zoo vraagt ook het paard een goede, en zelfs een veeleischende verzorging. Daarvoor is veel kennis noodig en veel ondervinding. Een flinke dagelijksche poetsbeurt is 'n eerste vereischte, evengoed als de noodige rust. Reinheid van stal en tuig, een goed beslag, ziedaar grondregels welke geen paardenhouder mag verwaarlozen. De foto's, ons door de afdeling Ruitertoerisme van den A.N.W.B. afgestaan, geven onzen lezers, die dit nog niet mochten weten, eenig idee van een goede paardenverzorging.

Immers, het adagium: goed voer en een warme stal gold, voordat het in overdrachtelijken zin op den mensch toepasselijk werd verklaard, allereerst het edele ros, nu sedert kort in eere hersteld.

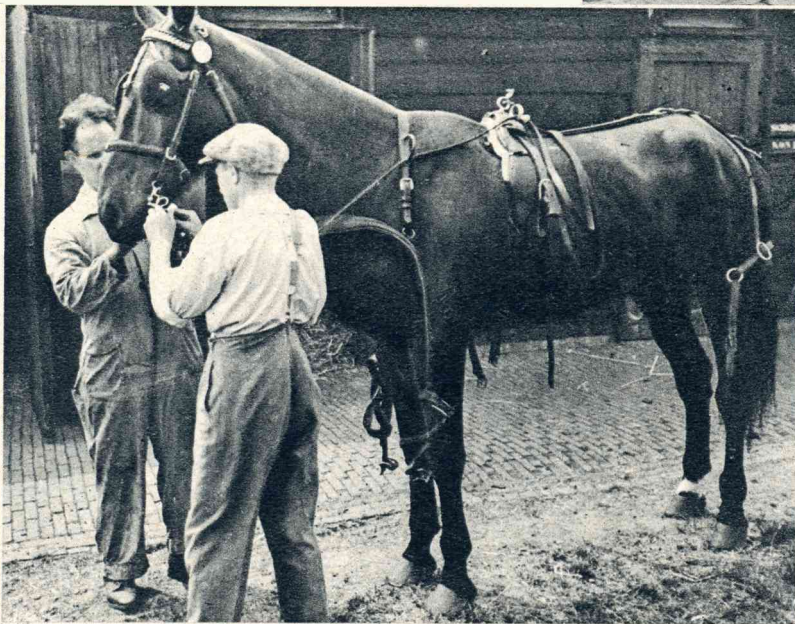

Met nog meer zorg dan anders wordt het toilet gemaakt; ook een paard stelt prijs op „make-up”.

Alles gaat op 'n draf in den stal, want er is werk van den vroegen ochtend tot den laten avond.

Doch ook het paard heeft een wonderbaarlijk aanpassingsvermogen en zoo draaft het binnen luttelke kwartieren in het trotsche besef, nu vrijwel meester van de straat te zijn, over het asfalt.

Sedert geruimen tijd heeft hij geen dienst gedaan, zoodat het tuig nog 'n tikje onwennig zit en....

.... de eerste trek oefeningen weer met een licht wagentje plaats moeten hebben.

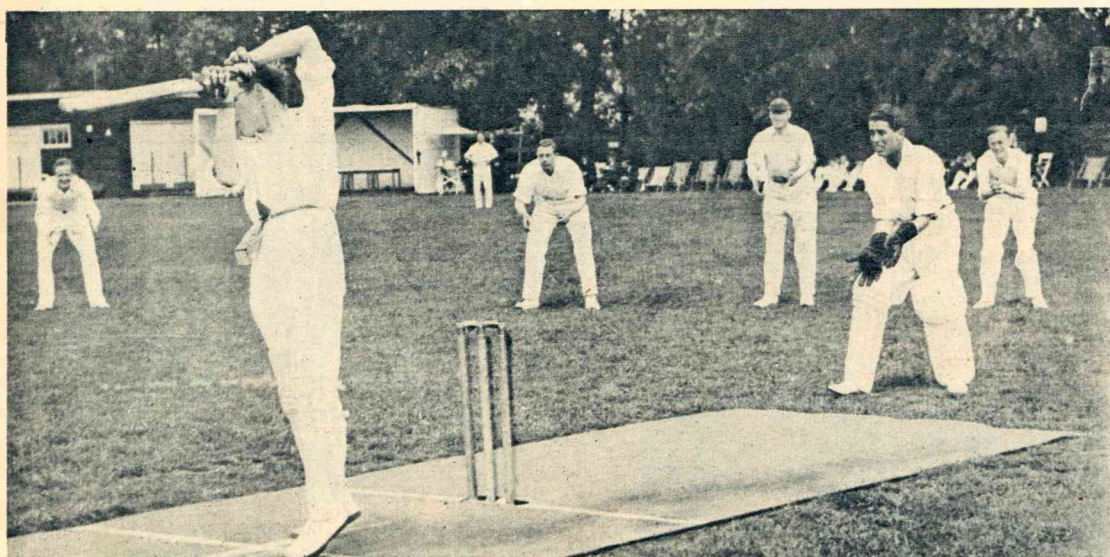

De tweedaagsche O. en O. wandelmarschen, welke Zaterdag en Zondag te Amsterdam gehouden werden, waren gezien de omstandigheden een groot succes. Op de foto verlaat een cordate groep het Ajax-stadion.

Zondag had te Zutphen een ontmoeting plaats tusschen een Zutfensch elftal en Go Ahead, ten bate van de oorlogsschade in de Zutfensche stadswijk „De Hoven”. De doelman der Zutfenaren in actie bij een aanval op zijn gebied.

SPORT VAN DE WEEK

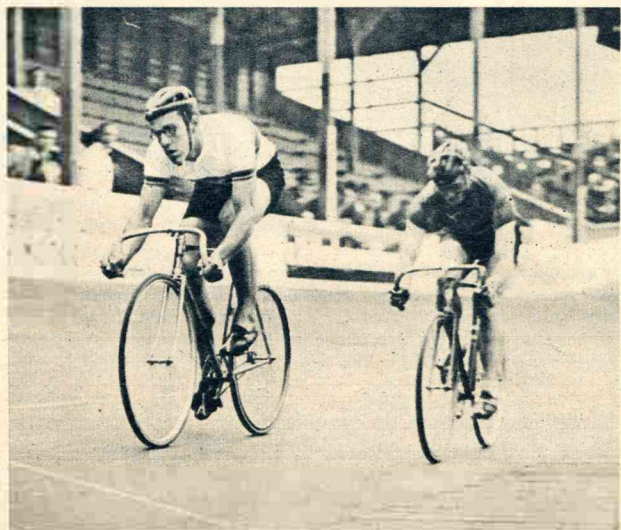

In de hoofdstad werd het cricketseizoen geopend met de plaatselijke ontmoeting V.V.V.-V.R.A. De match eindigde onbeslist. Spelmoment uit deze ontmoeting.

Osendarp en Baumgarten hebben op de sintelbaan van „Te Werve” te Rijswijk hun training hervat. Zondag a.s. komen zij te Rotterdam uit. De beide rivalen in actie.

Op het terrein van Ajax te Amsterdam ontmoetten de Ajacieden D.W.S., dat met 4-2 van de gastheeren won. Kiekje voor het doel van D.W.S.

In het Utrechtsche stadion werd de wedstrijd D.O.S.-A.D.O. gespeeld, welke eindigde in een 2-0-overwinning voor de Hagenaars. Kiekje tijdens een hoekschop op het doel van D.O.S.

Op de Veka-baan debuteerde de wereldkampioen amateursprinter Derksen als prof. Men ziet hem hier tegen van Vliet in actie, die den nieuwen prof overwon.

DE NACHT WAKE

Vervolg van bladz. 19

maakte geen enkele inleidende opmerking.

„En?” zei hij, met een bijna gedoofde stem. „Wat krijg ik voor boodschap?”

Prescott had er op gerekend, Bowley uitermate bezorgd te vinden. Maar het verval, de wanhoop, die hij te zien kreeg, dwong hem, snel zijn blik af te wenden. De man tegenover hem, door angst uitgeteerd, was nog maar een schim van den plompen en gemoedlijken Matt, dien hij vroeger gekend had.

„Dat is niet zoo makkelijk te zeggen,” antwoordde Prescott ernstig. „Wat dr. Sinclair u al heeft uitgelegd, is in alle opzichten juist. Uw arme nichtje is hard op weg, haar gezicht totaal te verliezen. En de wetenschap kan niets voor haar doen — als we ten minste niet willen overgaan tot een zoo gevaarlijke operatie, dat we er ons niet gerechtigd toe achten.”

Bowley's oogen weken geen seconde van Prescott's gezicht.

„Een operatie!” herhaalde hij. „Daarvoor hebben we jou juist laten komen.”

Prescott maakte een gebaar van ergerenis.

„Ik ben niet almachtig!” zei hij knorrig. „En ik heb niet den minsten zin om een operatie te ondernemen, die zóóveel gevaar oplevert voor een verkeerd afloop.”

„Wat wou je nu eigenlijk — dat ik voor je op mijn knieën viel, Robert?” pleitte Bowley. „Ik wil niet, dat mijn meiske haar leven verder moet leven zonder te kunnen zien. En dat wil zij zelf ook niet. We zijn allebei bereid, 't op een klein kansje te wagen, Robert. En ik vraag jou maar één ding: gééf ons dat kansje.”

Prescott keek Bowley snel aan en wendde zijn blik toen even snel weer af. De smartelijke eenvoud, waarmee Matt sprak, ondermijnde zijn wrok, en dreef hem aan, een kanospel met Rose's leven te wagen, hoe ongunstig de verhouding der mogelijkheden ook was.

Maar van anderen kant gezien... lag er geen waarheid in Bowley's woorden? Was het niet beter, dat zij die eene kleine kans kreeg, beter dan veroordeeld te worden tot vele jaren opsluiting in een kwellende duisternis? Natuurlijk, dacht Prescott grimmig. Maar daar was zijn geweten nog niet mee gerustgesteld, noch was daarmee zijn reputatie gered, als Rose stierf...

Met gebogen hoofd liep hij naar de vensterbank op het portaal, en met een norschen blik keek hij door het glas-in-lood naar het groote groene grasveld daaronder, naar de heesters, die fonkelden van morgendauw, naar de heerlijke rosse tinten in de rij beuken verderop. Al die schoonheid moest Rose missen, als hij 't haar niet, door een mirakel, terug kon geven. Die gedachte noopte hem plotseling tot een besluit. Hij was een gek, een groote verwaande gek, maar hij zou de kans

wagen. Snel keerde hij zich om naar Bowley.

„Ik zal 't probeeren met een operatie, al kan ik niet beloven, dat die slaagt. 't Moet gauw gebeuren, liefst in den namiddag, als ik voldoende rust heb gehad. 't Kan niet hier gebeuren. Ze moet naar een kliniek worden overgebracht, of, als je 't liever hebt, naar de zijkamer van mijn vroegere zaal in de Hepperton. En nu zul je me moeten excuseren — ik wil naar 't hotel.”

Bowley hield zijn oogen nog steeds op Prescott's gezicht gevestigd, met den blik van een geslagen, smeekenden hond. Hij kwam met geen betuigingen van dankbaarheid; zijn gezicht veranderde niet.

„Ik wist wel, dat je 't voor me doen zou, Robert.” Hij drukte op 'n belknop naast hem in den muur. „Maar je gaat niet naar een hotel. Er is hier een kamer klaar voor je... als je 'm hebben wilt ten minste.”

Weer gaf Prescott toe, door Bowley's nederigheid — een vroeger onbekende eigenschap van den man — overwonnen. Maar toen hij zich in die weelderige logeerkamer bevond, in dat huis, dat hij gezworen had nooit meer te zullen betreden, begon hij te twijfelen aan zijn eigen gezond verstand. Wat had hij beloofd? Wat was dat voor Don-Quichotterie? Zijn reputatie stond toch al wat wankel. Faalde hij in een geval als dit, dan bleef er niets van over, was ze meteen zoo goed als begraven.

Nijdig deed hij zijn best, die booze geesten uit zijn binnenste te verjagen, zich met volle concentratie van zijn gedachten te wijden aan de voorbereidingen, die hij nog treffen moest. Het ziekenhuis en de zaal... dat maakte dr. Sinclair allemaal wel in orde. De assistentie... Hij dacht even na, en schreef toen een telegram neer voor de verpleegster, die hem te Londen bij zijn operaties placht te assistieren; hij verzocht haar, den eersten trein naar het noorden te nemen. En toen sloeg er een vreemde bundel licht door zijn somberheid heen.

Hij dacht diep na, met iets eigenaardig stralends in zijn trekken. En hoe langer hij nadacht, hoe sterker die vreemde aandrif in hem werd. 't Was hier, in dit huis, dat Anne zoo groote vernedering en zooveel onrecht had moeten doorstaan. Mocht zij dan ook geen getuige zijn van Bowley's kleinheid, óók een rol spelen in dit slotbedrijf van herstel en voldoening? Dat was niet meer dan haar recht. Plotseling vastberaden greep hij naar de telefoon naast zijn bed, en gaf hij 'n telegram aan Anne op. Hij verzocht haar met den grootsten aandrang, allen anderen arbeid te laten liggen om hem te komen assistieren bij 'n heel bijzondere operatie te Manchester.

Wordt vervolgd

LEZEN GEEFT ONTSPANNING

en is een probaat middel om de zenuwen tot rust te brengen

Lees daarom in deze dagen zooveel mogelijk!

De Kennemer Serie geeft u daartoe de gelegenheid. De werken die zij brengt zijn steeds in alle opzichten geschikt, terwijl bovendien de prijs uiterst laag gesteld is.

Een ingenaaid exemplaar kost maar 30 cent; voor een gebonden exemplaar in prachtband betaalt u slechts f 1.—

Vooraf onze laatst verschenen uitgave

MARION EN HAAR CHAUFFEUR

kunnen wij ten zeerste aanbevelen. — Het is een liefdesgeschiedenis vol avonturen en afwisseling. Zij begint een jaar of tien nadat de beruchte onwenteling in Rusland vele voorname leden der oude samenleving naar den vreemde had gedreven, waar menigeen door een nederige betrekking in zijn onderhoud moest voorzien. Zoo kon het gebeuren, dat de trotsche Marion, het verwende Fransche parvenuusdochtertje, een chauffeur kreeg, die een groter voornaamheid bezat dan zij zelf. Dat kan tot merkwaardige conflicten leiden, vooral wanneer de liefde in het spel komt, een liefde, die groote hinderpalen ontmoet in de verschillende levensomstandigheden en in de karaktereigenschappen der hoofdpersonen uit den roman. Aldus krijgt dit boeiende verhaal door de vertelkunst van den auteur psychologische waarde en daarbij geeft het een interessanten kijk op een merkwaardig, zeldzaam milieu.

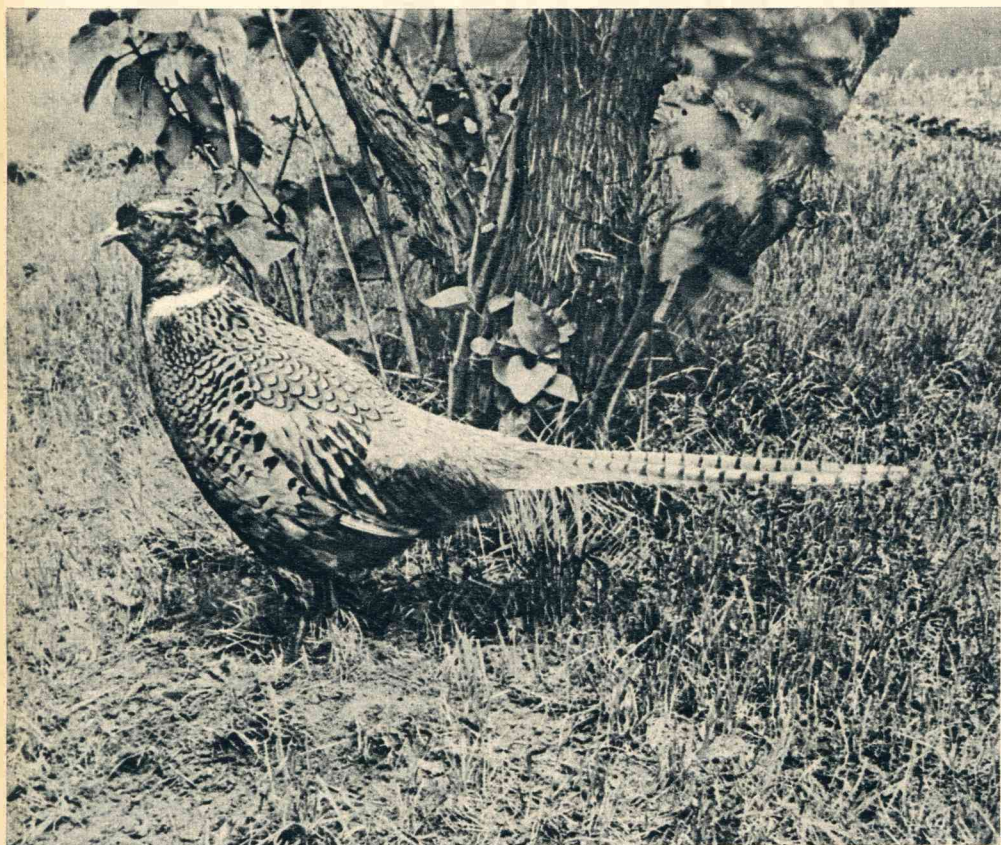
De boeken uit onze Kennemer Serie zijn verkrijgbaar aan ons bureau, bij onze agenten en bezorgers en in den boekhandel; franco per post zenden wij u het boek toe na ontvangst van 40 cent per postwissel of per giro op nummer 5970 voor het ingenaaide of f 1.15 voor het luxueus gebonden boek, aan ons hoofdkantoor, Nassaulaan 51, Haarlem.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51, Telef. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263, Telef. Int. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Statensingel 179b, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telef. Int. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142, Telef. Int. 13473, Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestraat 56, Telef. Int. 2188, Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42, Telef. Int. 24825, Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Int. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20, Telef. Int. 5851, Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Telef. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Een Fazant kruipt uit het ei

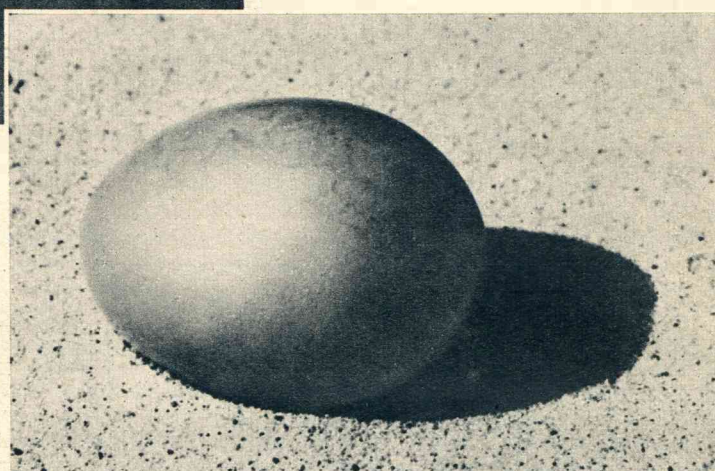
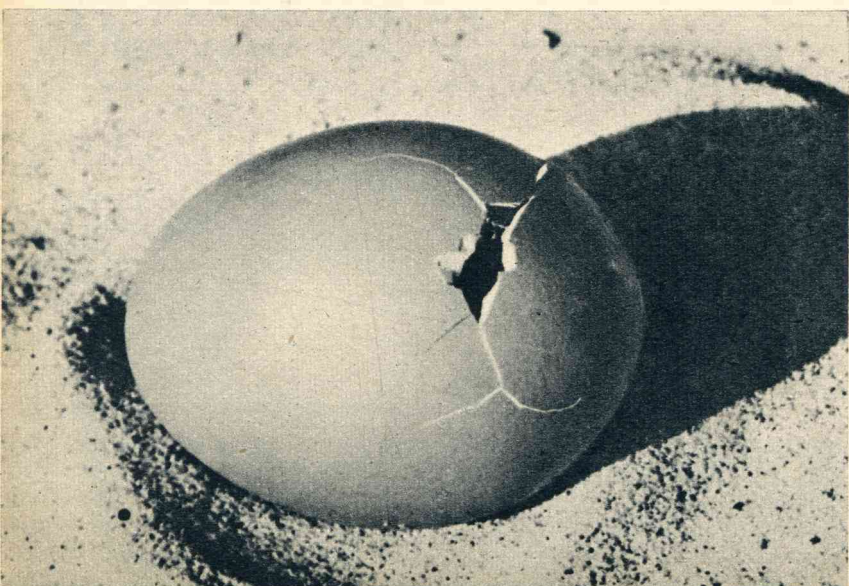

Bijna onzichtbaar in het hoge gras zit de fazanthen te broeden.

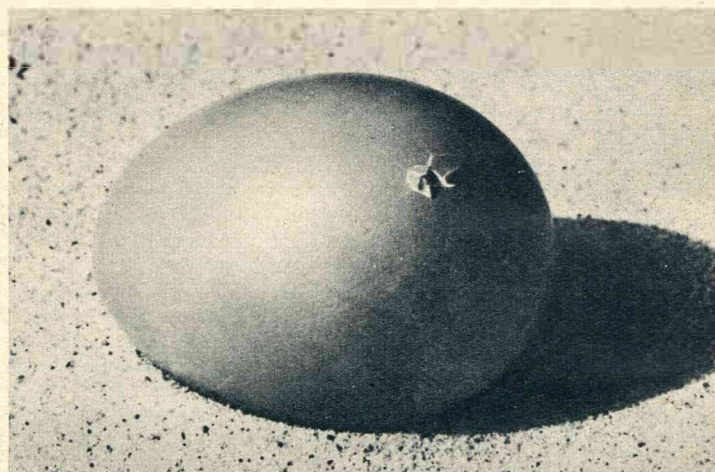

Intusschen maakt de haan een wandelingetje.

De eierdop barst.

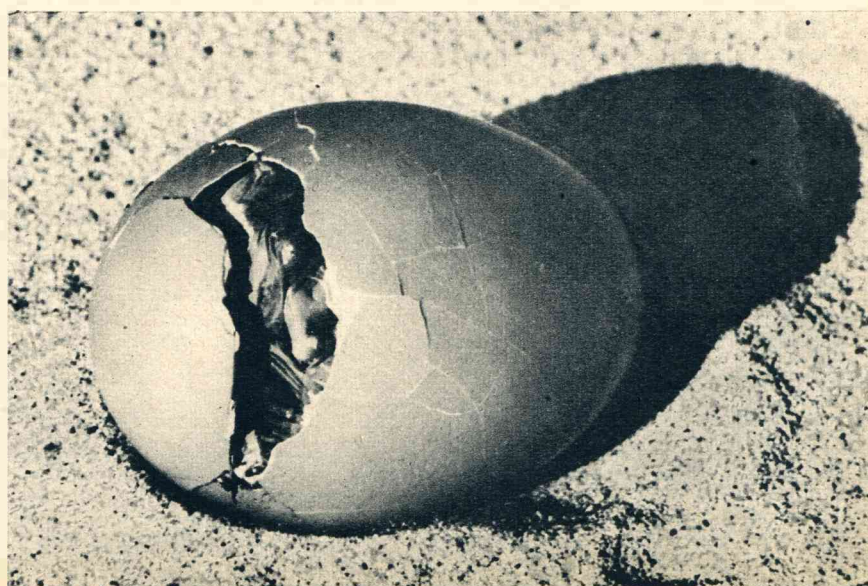

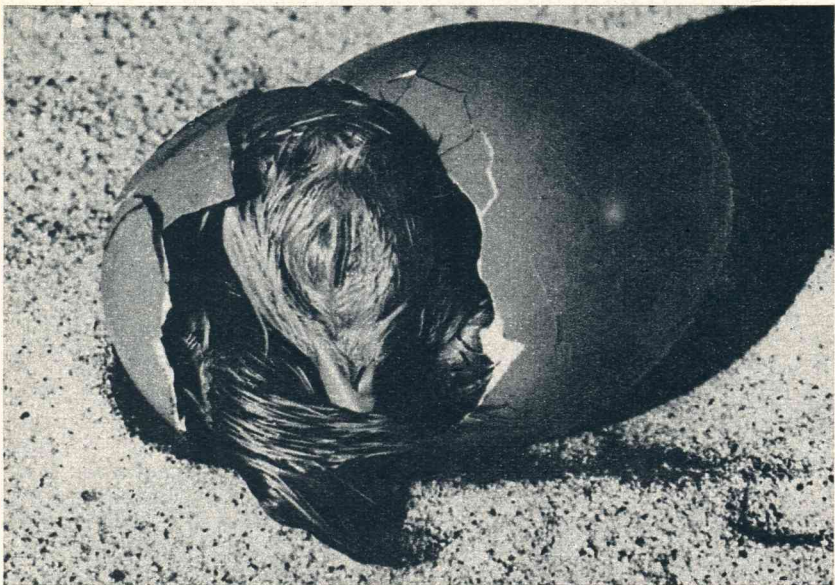
Een fazantenei.

Aan één kant vertoont het ei reeds eenige beschadiging. Het kuiken is bezig zich los te pikken.

De kop komt bloot te liggen.

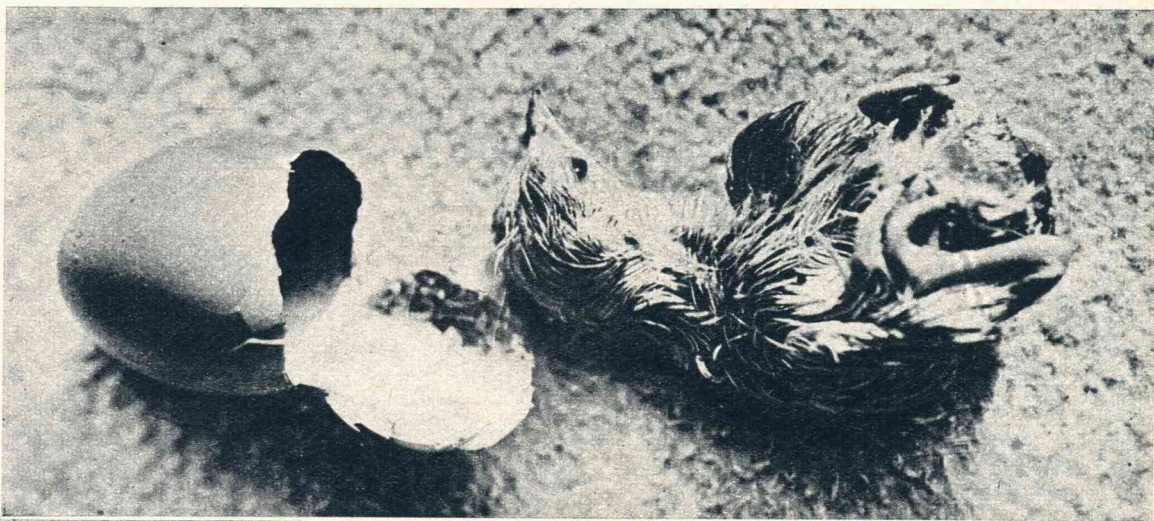
De schaal is stuk.

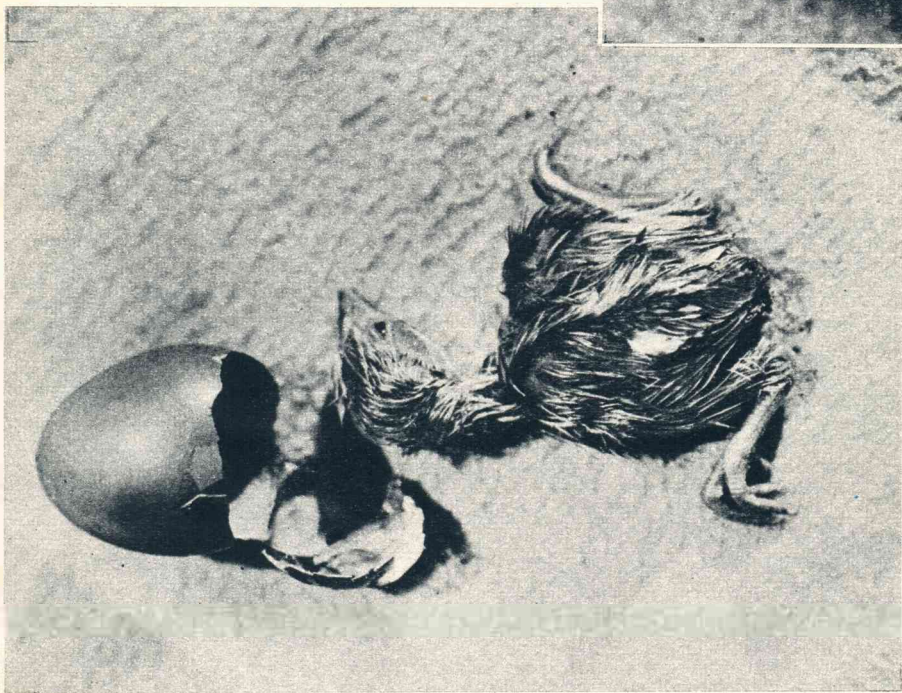
Het kuiken verlaat het ei.

kan het beestje al een beetje fladderen (veel verder brengt hij het nooit, want fazanten zijn niet bepaald hoogvliegers) en in de derde week heeft de jeugdige fazant reeds de grootte van een kwartel bereikt. Maar ondanks dezen voorspoedigen groei blijven de fazantenkuikens nog maandenlang onder de hoede van de ouders; eerst laat in den herfst gaan de haantjes er zelfstandig op uit en pas tegen het voorjaar volgen de hennetjes.

De fazant is een tamme vogel, die nooit erg goed tam is geworden en dientengevolge gemakkelijk verwilderde. Oorspronkelijk vond men dit dier in de kustlanden van de Kaspische Zee. Volgens de overlevering vonden de Grieken, die den Argonauten-tocht ondernamen, den vogel in het land Coletis (waarvan men veronderstelt dat het ergens aan de Zwarte Zee lag) en namen hem mee naar hun vader-

Het jonge dier ligt eerst op zijn rug

. . . . maar draait zich met veel moeite om

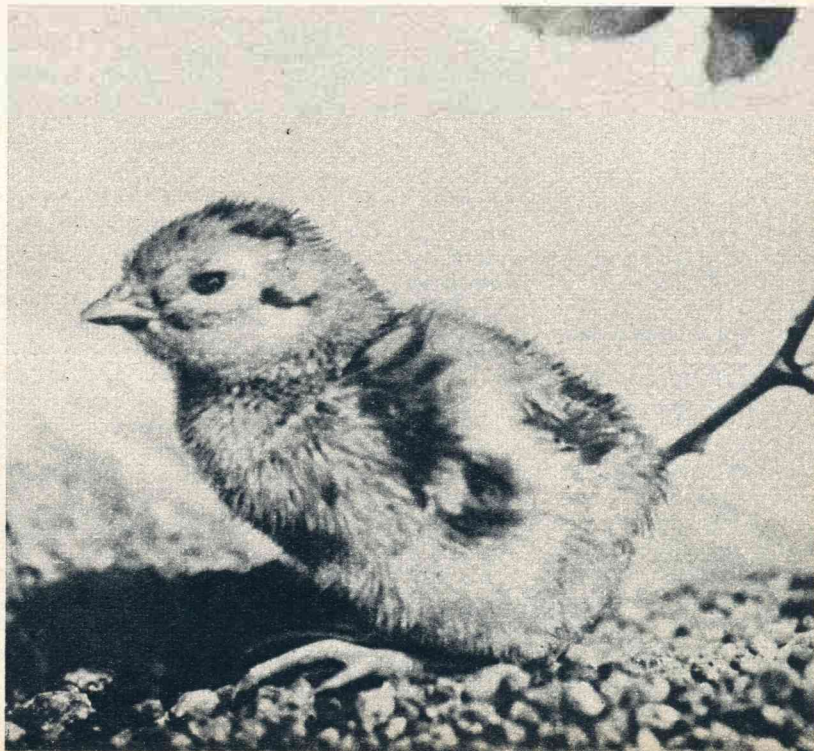
. . . . en tracht zich op te richten.

land. Later is de fazant in andere deelen van Europa ingevoerd, hetgeen betrekkelijk gemakkelijk ging, omdat dit dier een typische standvogel is, die niet gauw de streek verlaat, waar hij zich thuis voelt. Maar het is geen bijzonder sterke vogel, hij telt zijn vijanden bij dozijnen onder de roofzuchtige viervoeters zoowel als onder de roofvogels, terwijl ratten en egels het op de eieren voorzien hebben. En ook de menschen zijn dol op fazanten, doch dan in een zin, die van fazantenstandpunt nu niet bepaald hoopgevend is, zoodat deze vogel dus nooit de kans gehad heeft, zich snel te vermeerderen.

Dat het geslacht nog bestaat, zij het in dichtbevolkte streken op bescheiden schaal, is te danken aan het feit, dat een fazant veel eieren legt: van 8 tot 12 stuks en dat de fazantenmoeder slechts in den allernoodsten nood het nest verlaat en dit dan nog tracht toe te dekken met bladeren en grashalmen.

Zoodra het droog is gaat het op eigen kracht, zij het ook onder leiding van de moeder, op voedsel uit.

DIT LEUKE PAKJE BREIEN WE ZELF

BOVENWUJDTE ONGEVEER 96 CM.

Hoewel wij voor ons modelletje licht-beige wol gebruikten, zouden wij onzen lezeressen aan willen raden, in de gegeven omstandigheden liever een donkerder tint te nemen. Men zal er dan ongetwijfeld meer plezier van hebben.

Benodigdheden: ong. 650 gram driedraads kantwol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½ en 3½, een haaknaald nr. 2½, een ritssluiting van ong. 16-18 cm. lengte, de vereischte lengte elastieken tailleband, 8 knopen, een ripslint (om tegen de ceintuur te naaien) en enkele drukknopjes.

Maten. Bovenwijdte ong. 96 cm.; lengte jasje ong. 56 cm; lengte rokje ong. 70-75 cm.

HET ROKJE

We zetten 387 st. op (naalden nr. 2½) en breien hierboven als volgt:

1e naald: steeds afwisselend 3 av., 13 r.; eindigen met 3 av.

Alle volgende niet genoemde naalden breien we r. boven r. en av. boven av. We geven dus alleen nog de naalden aan, waarin het patroon verspringt. (Na iedere aangegeven naald krijgen we dus steeds 2 r. st. minder tusschen de av. strepen.)

55e naald: 3 av., * 2 st. r. te zamen breien, 9 r.,

2 st. r. te zamen breien, 3 av. Vanaf * steeds herhalen.

109e naald: 3 av., * 2 st. r. te zamen breien, 7 r., 2 st. r. te zamen breien, 3 av. Vanaf * steeds herhalen.

163e naald: 3 av., * 2 st. r. te zamen breien, 5 r., 2 st. r. te zamen breien, 3 av. Vanaf * steeds herhalen.

217e naald: 3 av., * 2 st. r. te zamen breien, 3 r., 2 st. r. te zamen breien, 3 av. Vanaf * steeds herhalen.

271e naald: 3 av., * 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien, 3 av. Vanaf * steeds herhalen.

359e naald: afkanten.

Het andere pand breien we geheel op dezelfde wijze.

We persen nu beide deelen heel eventjes onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Aan één bovenkant laten we een eindje van de zijnaden open en naaien hiertusschen de ritssluiting. Langs den bovenkant naaien we het tailleband. Langs den onderkant haken we één toer vasten.

HET JASJE

Het rugpand.

We zetten 156 st. op (breinaalden nr. 3½) en breien hierboven als volgt:

1e naald: * 1 r., den draad naar voren brengen,

1 st. av. afhalen, den draad naar achteren brengen. Vanaf * steeds herhalen.

2e naald: de st., die we bij de vorige naald afgehaald hebben, breien we nu av., terwijl we de st., die we breiden, nu av. afhalen, en den draad naar achteren brengen (dus aan den voorkant van het werk).

Deze 2 naalden vormen het patroon en we herhalen ze dus voortdurend.

Aan het begin en einde van de 10e, 20e, 30e, 40e, 50e, 60e en 70e naald breien we 2 st. te zamen (142 st.). Aan het einde van de 86e en 87e en van iedere volgende 9e en 10e naald (dus van de 96e en 97e, 106e en 107e, 116e en 117e naald, enz.) zetten we er 1 st. bij op, tot we 176 st. op de naald hebben.

Voor de *armsgaten* kanten we aan het begin van de 249e en 250e naald 7 st. af, aan het begin van de 251e en 252e naald 6 st., aan het begin van de 253e en 254e naald 4 st., aan het begin van de 255e, 256e, 257e en 258e naald 2 st. en aan het begin van de 259e, 260e, 261e en 262e naald nog 1 st. (130 st.).

263e naald: 64 st. in patroon, 1 av., 63 st. in patroon, 2 st. te zamen breien.

264e naald: 64 st. in patroon, 1 r., 64 st. in patroon.

265e naald: 63 st. in patroon, 3 av., 63 st. in patroon.

266e naald: 63 st. in patroon, 3 r., 63 st. in patroon.

267e naald: 62 st. in patroon, 1 r., 3 av., 1 r., 62 st. in patroon.

268e naald: 62 st. in patroon, 1 av., 3 r., 1 av., 62 st. in patroon.

269e naald: 61 st. in patroon, 2 r., 3 av., 2 r., 61 st. in patroon.

Bij alle volgende even naalden breien we de st. aan den kant steeds in patroon, terwijl we de middelste st. r. boven r. en av. boven av. breien.

271e naald: 60 st. in patroon, 3 r., 3 av., 3 r., 60 st. in patroon.

273e naald: 59 st. in patroon, 1 av., 3 r., 3 av., 3 r., 1 av., 59 st. in patroon.

275e naald: 58 st. in patroon, 2 av., 3 r., 3 av., 3 r., 2 av., 58 st. in patroon.

277e naald: 57 st. in patroon, 3 av., 3 r., 3 av., 3 r., 3 av., 57 st. in patroon.

279e naald: 56 st. in patroon, 1 r., 3 av., 3 r., 3 av., 3 r., 3 av., 1 r., 56 st. in patroon.

Vanaf de 281e naald breien we met naalden nr. 2½ en wel (de geheele naald) steeds afwisselend 3 r., 3 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.).

Voor de *schouders* kanten we aan het begin van de 341e, 342e, 343e en 344e naald 7 st. af en aan het begin van de 345e tot en met 354e naald 6 st. De overige 41 st. kanten we bij de volgende naald in één af voor den hals.

Het linkervoorpand.

We zetten 78 st. op (breinaalden nr. 3) en breien hierboven op dezelfde wijze als bij het rugpand is beschreven. Aan het begin van de 11e, 21e, 31e, 41e, 51e, 61e en 71e naald breien we 2 st. te zamen (71 st.). Aan het einde van de 86e en van iedere volgende 10e naald (dus van de 96e, 106e, 116e naald, enz.) zetten we er 1 st. bij op, tot we 88 st. op de naald hebben.

Voor het *armsgat* kanten we aan het begin van de 249e naald 6 st. af, aan het begin van de 251e naald 5 st., aan het begin van de 253e naald 4 st., aan het begin van de 255e en 257e naald 2 st. en aan het begin van de 259e en 261e naald nog 1 st. (67 st.).

263e naald: 33 st. in patroon, 1 av., 33 st. in patroon.

Bij alle volgende even naalden breien we de st. aan den kant steeds in patroon, terwijl we de middelste st. r. boven r. en av. boven av. breien.

265e naald: 32 st. in patroon, 3 av., 32 st. in patroon.

267e naald: 31 st. in patroon, 1 r., 3 av., 1 r., 31 st. in patroon.

269e naald: 30 st. in patroon, 2 r., 3 av., 2 r., 30 st. in patroon.

271e naald: 29 st. in patroon, 3 r., 3 av., 3 r., 29 st. in patroon.

273e naald: 28 st. in patroon, 1 av., 3 r., 3 av., 3 r., 1 av., 28 st. in patroon.
 275e naald: 27 st. in patroon, 2 av., 3 r., 3 av., 3 r., 2 av., 27 st. in patroon.
 277e naald: 26 st. in patroon, 3 av., 3 r., 3 av., 3 r., 3 av., 26 st. in patroon.
 279e naald: 25 st. in patroon, 1 r., 3 av., 3 r., 3 av., 3 r., 3 av., 1 r., 25 st. in patroon.

Vanaf de 281e naald breien we met naalden nr. 2½ en wel 2 r., en daarna steeds afwisselend 3 av., 3 r. (altijd r. boven r. en av. boven av.).

Voor den hals kanten we aan het begin van de 326e naald 8 st. af, aan het begin van de 328e naald 5 st., aan het begin van de 330e naald 3 st., aan het begin van de 332e en 334e naald 2 st. en aan het begin van de 336e, 338e en 340e naald nog 1 st. (44 st.). Voor den schouder kanten we aan het begin van de 341e en 343e naald 7 st. af en aan het begin van de 345e, 347e, 349e, 351e en 353e naald 6 st.

Langs den kant, die middenvoor komt, nemen we 180 st. op (naalden nr. 2½) en breien hierboven 23 naalden steeds afwisselend 3 r., 3 av. (r. boven r. en av. boven av.), daarna kanten we af.

Het rechtersvoorpand breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We breien nu dus 2 st. te zamen aan het einde van de 11e, 21e, 31e, 41e, 51e, 61e en 71e naald (71 st.). Aan het einde van de 87e en van iedere volgende 10e naald (dus van de 97e, 107e, 117e naald, enz.) zetten we er 1 st. bij op, tot we 88 st. op de naald hebben. Voor het armsgat kanten we aan het begin van de 250e naald 6 st. af, aan het begin van de 252e naald 5 st., aan het begin van de 254e naald 4 st., aan het begin van de 256e en 258e naald 2 st. en aan het begin van de 260e en 262e naald nog 1 st. (67 st.).

De 263e en alle volgende naalden breien we geheel op dezelfde wijze als bij het linkersvoorpand. Voor den hals kanten we nu aan het begin van de 327e naald 8 st. af, aan het begin van de 329e naald 5 st., aan het begin van de 331e naald 3 st., aan het begin van de 333e en 335e naald 2 st. en aan het begin van de 337e, 339e en 341e naald nog 1 st. (44 st.). Voor den schouder kanten we aan het begin van de 342e en 344e naald 7 st. af en aan het begin van de 346e, 348e, 350e, 352e en 354e naald 6 st.

Langs den voorkant nemen we weer 180 st. op (naalden nr. 2½) en breien hierboven weer steeds afwisselend 3 r., 3 av. Bij de 10e naald breien we de knoopsgaten in. We breien dan eerst 6 naalden boven de eerste 8 st., daarna * 6 naalden boven de volgende 24 st., vanaf * nog 6 maal herhalen, dan nog 6 naalden boven de laatste 4 st., waarna we nog 7 naalden breien boven alle st.; daarna kanten we af.

De mouwen. We zetten 76 st. op (naalden nr. 3½) en breien hierboven in patroon. Uit den eersten en laatsten st. van de 49e, 59e, 69e, 79e, 89e, 99e, 109e, 119e, 129e, 139e, 149e, 159e, 169e, 179e, 187e, 195e, 203e, 211e, 219e, 227e, 235e, 243e, 251e, 259e, 267e, 275e, 283e, 291e en 299e naald breien we 2 st. (134 st.). Voor den kop kanten we aan het begin van de 307e en 308e naald 8 st. af. Aan het begin en einde van de 313e naald breien we 2 st. te zamen (116 st.).

315e naald: 57 st. in patroon, 1 av., 56 st. in patroon, 2 st. te zamen breien (115 st.).

Bij alle volgende even naalden breien we de st. aan den kant steeds in patroon, terwijl we de middelste st. r. boven r. en av. boven av. breien.

317e naald: 56 st. in patroon, 3 av., 56 st. in patroon.

319e naald: 2 st. te zamen breien, 53 st. in patroon, 1 r., 3 av., 1 r., 53 st. in patroon, 2 st. te zamen breien (113 st.).

321e naald: 53 st. in patroon, 2 r., 3 av., 2 r., 53 st. in patroon.

323e naald: 52 st. in patroon, 3 r., 3 av., 3 r., 52 st. in patroon.

325e naald: 2 st. te zamen breien, 49 st. in patroon, 1 av., 3 r., 3 av., 3 r., 1 av., 49 st. in patroon, 2 st. te zamen breien (111 st.).

327e naald: 49 st. in patroon, 2 av., 3 r., 3 av., 3 r., 2 av., 49 st. in patroon.

329e naald: 48 st. in patroon, 3 av., 3 r., 3 av., 3 r., 3 av., 48 st. in patroon.

331e naald: 2 st. te zamen breien, 45 st. in patroon, 1 r., 3 av., 3 r., 3 av., 3 r., 3 av., 1 r., 45 st. in patroon, 2 st. te zamen breien (109 st.).

333e naald: (met naalden nr. 2½) 2 av., verder steeds afwisselend 3 r., 3 av.

We breien nu dus weer boven alle st. in streppatroon. Aan het begin en einde van de 337e, 343e, 349e, 355e, 361e, 367e, 373e, 379e, 385e, 391e, 397e en 403e naald breien we 2 st. te zamen. Bij de 412e naald kanten we alle st. af.

DE ZAKJES

We zetten 27 st. op (breinaalden nr. 2½) en breien hierboven 36 naalden steeds afwisselend 3 r., 3 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Bij de 37e naald kanten we af.

DE CEINTUUR

We zetten 12 st. op en breien hierboven ong. 90 cm in patroon; daarna kanten we af.

Langs den geheelen omtrek haken we één toer vasten.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. In den kop van de mouw maken we vier plooiën. Langs de onderkanten van rug-, voorpanden en mouwen haken we één toer vasten. De knoopsgaten festonneeren we, terwijl we op 't linkersvoorpand de knopen naaien.

De ceintuur stikken we op het ripslint, terwijl we haar sluiten door middel van enkele drukknopjes.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag :	Vermicellisoep. Slakropje met gehakt. Aardappelen. Rijstpudding.
Maandag :	Varkensfricandeau. Spinazie. Aardappelen. Maïzenavla.
Dinsdag :	Linzensoep. Koud vleesch. Worteltjes. Aardappelen.
Woensdag :	Runderlapjes. Postelein. Aardappelen. Broodschoteltje.
Donderdag :	Krabbetjes. Bloemkool. Aardappelen. Gedroogde appeltjes.
Vrijdag :	Bloemkoolsoep. Spiegeleieren met tomaten. Gebakken aardappelen.
Zaterdag :	Varkenstong. Witte boonen. Aardappelen. Havermout met pruimen.

Hoe zou U dit kapsel staan?

Zonder veel moeite kunt U Uw haar dagelijks ook zoo dragen. Wanneer U er zoo verzorgd uitziet, dan komt dat aan de stemming ten goede, want U weet het: "Mooi haar valt op!" De basis voor zulk een schitterend kapsel is steeds de zeep- en alkali-vrije haarverzorging met "Zwartkop".

ZWARTKOP SHAMPODOR SHAMPODOR-BLOND

IMP. FA. C. F. VAN DIJL & ZOON - DORDRECHT

Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft. Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout

Per flacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

A. NATTERMANN EN CIE. - KEULEN

De snelle Werking bij Hoofdpijnen...

Dikwijls kan men eenvoudig op het verdwijnen van den pijnlijken druk wachten. Wie veel door hoofdpijnen geplaagd wordt weet deze snelle werking der Spalt-Tabletten te waardeeren. De werking van de Spalt-Tabletten berust o.a. daarop, dat zij ook de spastische oorzaken der pijnen bestrijden. U doet er goed aan altijd een paar Spalt-Tabletten in het gemakkelijke platte doosje bij U te hebben, zoodat U elke opkomende pijn onmiddellijk kunt verdrijven.

Prijs:
10 stuks f 0.50, 20 stuks f 0.90.

Verkrijgbaar in alle apotheken.

Dr. H. Nanning,
Den Haag, Korte Poten 7a.

DE GRONDSLAG VOOR EEN GOED TOILET

Onze uiterst vrouwelijke mode eischt een goed corset. Het is nog pas kort geleden, dat het dragen van een corset eenigszins belachelijk gevonden en in elk geval toch gereserveerd werd voor zwaardere en minder goede figuren. De tegenwoordige mode eischt echter een behoorlijk fundament en zelfs de slanke figuurtjes moeten er aan gelooven. In haar eigen belang overigens, daar niet alleen haar kleeven dan correcter zitten, maar haar figuur bovendien beter in vorm blijft. De corsetten staan in onze dagen niet meer gelijk aan de folterwerktuigen van vroeger, want zelfs het corset voor zwaardere figuren, dat over het algemeen van voren en ook in den rug van enkele baleinen voorzien is, hoeft de bewegingen geenszins te belemmeren.

We hebben wel gezegd, dat ook de slanke figuur-

tjes er aan moeten gelooven, maar voegen er aan toe, dat deze zich kunnen bepalen tot een elastieken step-in met lossen bustenhouders ofwel een corselet. Die gelukkigen hebben het groote voordeel, dat ze over het algemeen niet tot een duurder exemplaar hoeven over te gaan. De zwaardere figuren echter vervallen ófwel in een zeer duur lastex-corset, dat, doordat het naar twee kanten rekt, goed vorm houdt, ófwel in een corset van gebrocheerde stof. De step-in, die tegenwoordig gewoonlijk door een ritsluiting gesloten wordt, is minder geschikt voor haar. Dergelijke corsetten hebben over het algemeen ook een vetersluiting op den rug. Overigens zijn de geleerden het er niet over eens, wat meer aan te bevelen is, een vetersluiting op den rug ofwel van voren. Waarschijnlijk dat een en ander zuiver individueel is en ook wel in verband zal staan met het toilet dat men draagt.

Het is een verkeerde taktiek, een te nauw corset te dragen, daar men dan zeer beslist zwaarder lijkt. Vraagt de huidige mode, dat het corset vrij hoog opgeknipt is, de zwaardere figuren dienen zich te hoeden voor een corset, dat hoog in den rug is. De bustenhouders echter behoort flink lang te zijn, zoodat hij op het corset bevestigd kan worden. Dit vastzetten van den bustenhouders is het halve werk. De tegenwoordige bustenhouders vertoonen de zoogenaamde maidenform en voor degenen, die werkelijk steun noodig hebben, verdient het aanbeveling, een exemplaar uit te zoeken, dat flink hoog in den rug is. Kant en zijden tricot dienen gereserveerd te blijven voor jongensachtige figuren; wie zwaarder is doet beter, een exemplaar van een sterke stof te nemen.

Wat betreft het corselet, de combinatie van corset en bustenhouders, ook dit is slechts geschikt voor de kleinere maten en dan dient nog de reserve gemaakt te worden, dat er volkomen harmonie moet zijn tusschen heup- en borstwijden. Een goed corset is een onmisbaar fundament voor een geslaagd toilet.

ONZE MEISKES IN DEN ZOMER

1351. Deux-pièces van effen stof, rugstuk, korte mouw, klokkend rokje. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80.

1352. Effen jurkje met fantasiebolero, voorbanen met plooiën, korte wijde mouw. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72.

1353. Jurkje van gestreept linnen, hoog-opgezette rok, het geheel met wit gegarneerd. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72.

1363. Genopt jurkje, ingehaald voorpand en ingehaalde rok, wijde mouw. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde costuums, die ontleend zijn aan 't modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjaques en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”
NASSAUPEL 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor de toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Uit ons Menu

LINZENSOEP

(4 PERSONEN)

1½ l water, 250 g linzen, zout, peper, prei, wat seldrijgroen, 75 g spek, bouillonaroma.

Week de linzen een nacht in het water. Snijd daarna het spek in blokjes, voeg er de gesnipperde prei bij en laat alles samen ongeveer 10 minuten smoren. Voeg er dan de linzen met het weekwater aan toe en kook de soep ongeveer 2 uur op een zacht vuur. Maak de soep daarna op smaak met zout, peper en fijn gehakte selderij en voeg er desverkiezende wat bouillonaroma bij.

VARKENSTONG

(4 PERSONEN)

1 varkenstong, zout, 1 ui, 1 laurierblad, een toefje peterselie.

Zet de tong in ruim water en borstel ze schoon. Wrijf ze met zout af en wasch ze daarna nogmaals in schoon water. Zet het vleesch in ruim koud water op met den ui, het laurierblad en de peterselie. Kook de tong gaar in 1½ uur. Neem ze uit het kookvocht en trek er het vel vlug af, verwijder het keelstuk en de beentjes en snijd de tong in plakjes. Leg ze in den vorm op een verwarmden schotel en geef er een zure saus bij.

SLAKROPJES MET GEHAKT

(4 PERSONEN)

4 kropjes sla, 350 g varkensgehakt, een paar sneetjes oud brood, zout, peper, nootmuskaat, 20 g boter, 1½ dl restjes jus, paneermeel.

Wasch de sla zorgvuldig en kook de kropjes vervolgens in hun geheel gaar. Laat de sla daarna op een vergiet uit-

leken. Maak het gehakt aan met het brood, dat in heet water geweekt en daarna uitgedrukt is, het zout, de peper en de nootmuskaat. Vorm er daarna vier balletjes van en kook deze in het groentewater gedurende ongeveer ½ uur. Maak de kropjes sla voorzichtig op en leg in ieder kropje een gehaktbal. Dek het vleesch af met de blaadjes. Leg de sla in een vuurvasten schotel, giet er de jus over. Strooi er dan paneermeel op en leg er hier en daar een kluitje boter op. Laat het schoteltje in den oven bruin en gaar worden.

SPIEGELEIEREN MET TOMATEN

(4 PERSONEN)

4 eieren, 8 tomaten, zout, peper, 35 g boter.

Wasch de tomaten en snijd ze in plakken. Bestrooi ze met zout en peper.

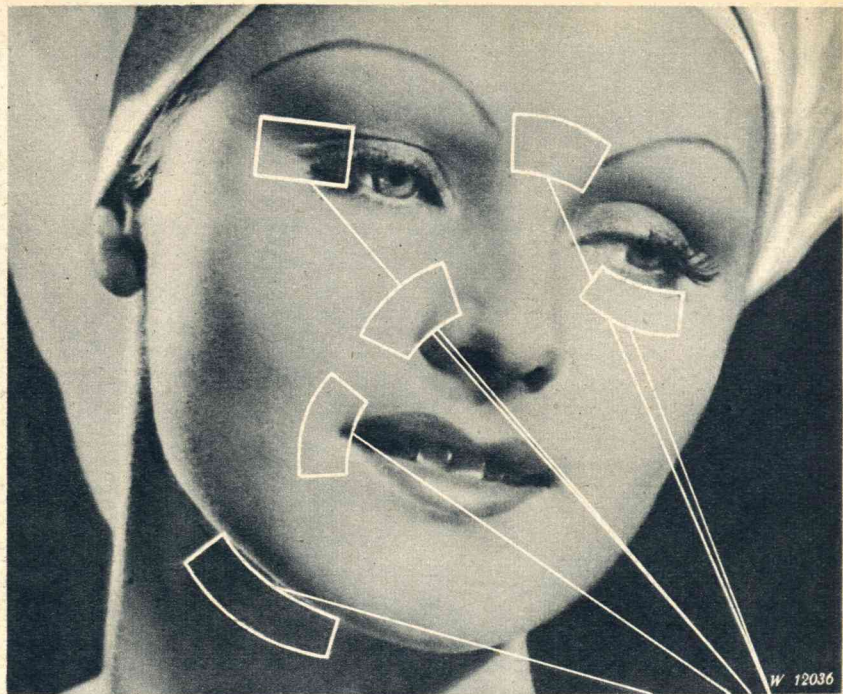
Smelt de boter, leg de tomatenplakjes in de pan en bak ze aan één kant gaar. Keer ze om en breek er vervolgens de eieren op. Bestrooi ze met zout en peper en laat ze met deksel op de pan op een zacht pitje gaar worden. Schuif de eieren met de tomaten op een verwarmden schotel en geef ze met gebakken aardappelen of als warm hapje bij de boterham.

HAVERMOUT MET PRUIMEN

(4 PERSONEN)

1 l water, 100 g havermout, een snuffje zout, 1 citroenschilletje, 25 g suiker, 75 g pruimen.

Week de pruimen een nacht in het water. Zet ze daarna op met het weekwater, het citroenschilletje en het zout. Kook ze ongeveer 1 kwartier en voeg er dan de havermout aan toe met de suiker. Kook alles samen nog 1 kwartier onder af en toe roeren, presenteer het nagerecht koud of warm naar verkiezing.

Geeft van uw 20 ste jaar af aan **DEZE** plekken uw aandacht.

Dit zijn de plekken, waar de gevolgen van een slechte functionneering der huidklieren en onvoldoende voeding van het huidweefsel zich het eerste openbaren. Uitgezette poriën, heel kleine rimpeltjes bij de mond en ooghoeken en bij de neuswortel, onreine en slappe huid zijn daarvan de eerste kenteekenen. Voorkomt te juister tijd dit gemis aan schoonheid door toepassing van een rationeele huidverzorging, die de natuurlijke functies van Uw huid ondersteunt en completeert. De Kaloderma-Schoonheidspreparaten zijn samengesteld op basis van de laatste biologisch-cosmetische onderzoeken. Na een kortstondig gebruik zult U constateeren, dat zij Uw huid weer elastisch, soepel en frisch maken. Als U iets naders over de verbluffende werking van deze preparaten wilt weten, vult U dan onderstaande coupon eens in. U krijgt dan kosteloos een proefpakket toegezonden en bovendien ons boekje „Kaloderma-Schoonheidspreparaten” waarin alles staat, wat de dames van de hedendaagsche huidverzorging moeten weten.

CLEANSING CREAM SKIN TONIC
Doozen: F. —.75 en Potten: F. 2.— Flacons: F. 1.35 en F. 2.—

ACTIVE CREAM FINISHING CREAM
Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.— Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA
EEN NIEUWE WEG NAAR *Schoonheidspreparaten*
NIEUWE SCHOONHEID

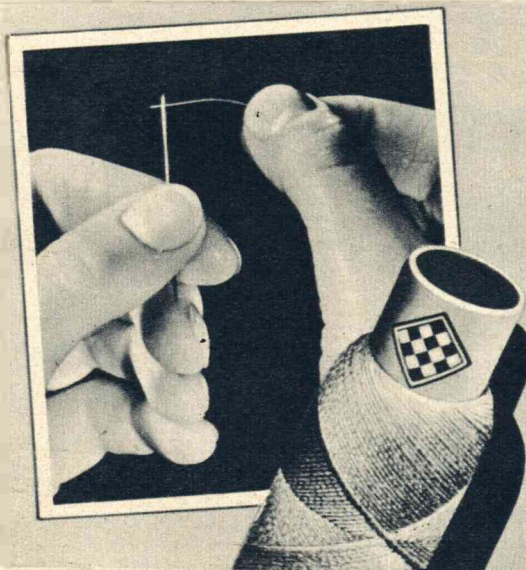
COUPON:

S.v.p. uitknippen en zenden aan de firma E.M. Schlösser, Postbus C.370, Amsterdam, Hoofdagenschap der Firma F. Wolff & Sohn, Karlsruhe. Gelieve mij gratis een proefpakket en boekje Kaloderma-Schoonheidspreparaten te zenden. Ingesloten vindt U 35 cents in postzegels voor porto en verpakkingkosten.

NAAM:

ADRES:

S. V. P. DUIDELIJK SCHRIJVEN

Gutermann
Naaizijde

STERK
ELASTISCH
KLEURECHT

Let op het
handelsmerk:
Het schaakbord!

Gutermann & Co.
Gutach-Breisgau

VERDIEPT IN
HET SPEL

